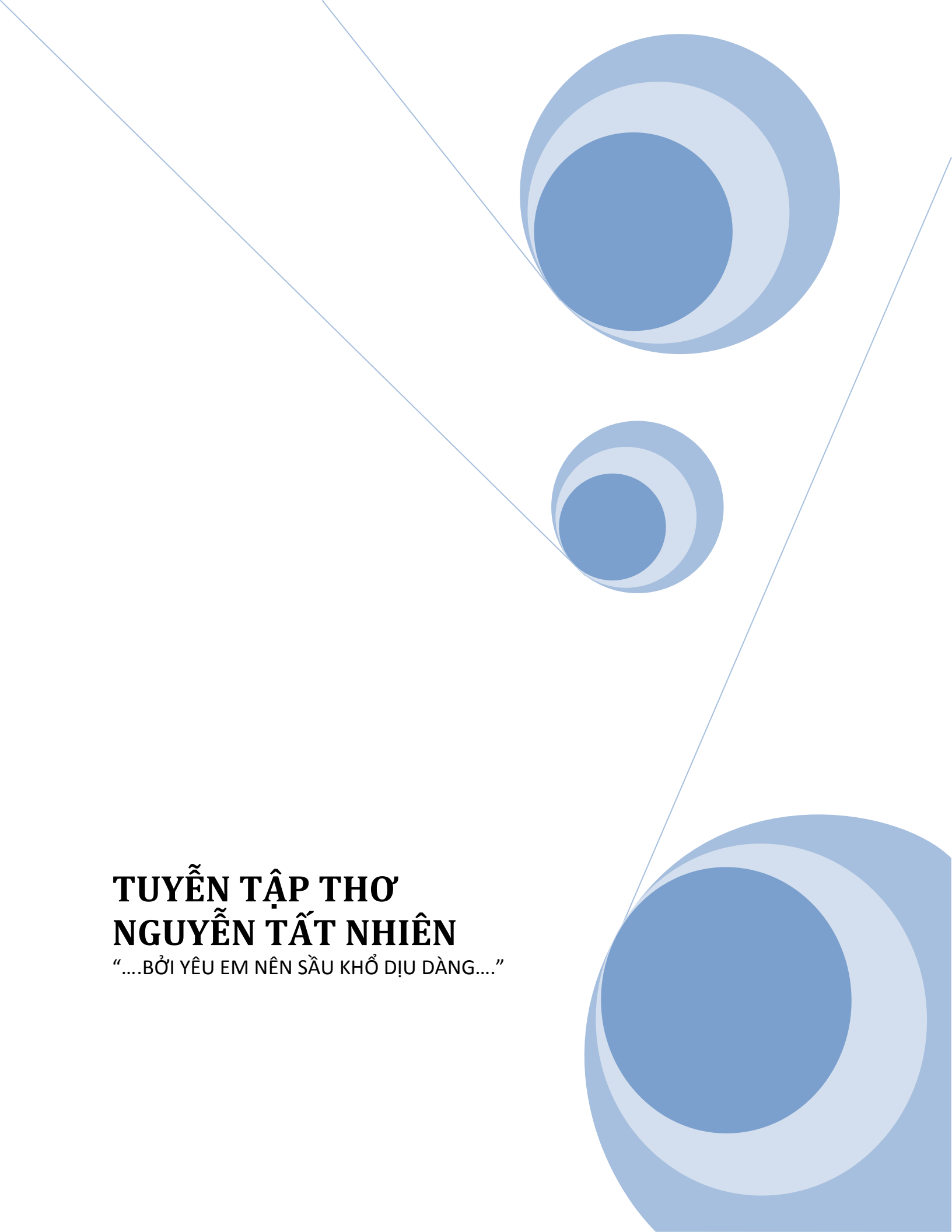

The background features three large, overlapping circles in shades of blue. Two thin, light blue diagonal lines cross the page. The text is positioned on the left side, below the circles.

TUYỂN TẬP THƠ NGUYỄN TẤT NHIÊN

“...BỞI YÊU EM NÊN SẼU KHỔ DỊU DÀNG...”

Nguyễn Tất Nhiên sinh ngày [30 tháng 5](#) năm [1952](#) tại quận [Đức Tu](#), tỉnh [Biên Hòa](#) và mất ngày [3 tháng 8](#) năm [1992](#) tại [California](#).

Nguyễn Tất Nhiên theo học trường trung học Ngô Quyền từ năm [1963](#) cho tới năm [1970](#). Lúc mới vừa lên trung học đệ nhất cấp, Nguyễn Tất Nhiên đã làm thơ. Theo lời những người bạn cùng trường lúc đó, thơ của Nguyễn Tất Nhiên đã rất hay từ nhỏ. Lúc đó Nguyễn Tất Nhiên thành lập thi văn đoàn với bạn học là Đinh Thiên Phương, tên thật là Đinh Thiên Thọ. Cả hai thi sĩ học trò này cùng chung nhau xuất bản tập thơ *Nàng thơ trong mắt* năm [1966](#), khi đó Nguyễn Tất Nhiên được 14 tuổi. Trong tập thơ này Nguyễn Tất Nhiên lấy bút hiệu là **Hoài Thi Yên Thi**.

Thời gian này, Nguyễn Tất Nhiên đã gặp một cô gái người miền Bắc tên là Duyên và có với cô này một tình cảm nhẹ nhàng nhưng không thành công vì hoàn cảnh gia đình và cả tính nghệ sĩ của Tất Nhiên. Dù vậy, cô gái tên Duyên này cũng đã là cảm hứng cho Tất Nhiên sáng tác khá nhiều bài thơ *Khúc tình buồn*, hay các bài *Cô Bắc Kỳ nhỏ nhỏ*, *Linh mục*, *Em hiền như ma sơ*...

Tâm hồn nghệ sĩ của Nguyễn Tất Nhiên đã bộc lộ từ lúc ông còn rất trẻ. Đầu óc của ông được miêu tả lúc nào cũng như mơ mộng suy nghĩ đầu đầu, không tập trung ngay cả khi đang học. Bạn bè thời gian này gọi đùa ông là Hải Ngáo hay Hải Khùng. Tương truyền, có một buổi sáng, Nguyễn Tất Nhiên đứng giữa ngã tư ở Biên Hòa như chỗ không người, bỏ tay trong túi quần nhìn lên trên trời.

Mối tình vô vọng với cô Duyên, nỗi đam mê, niềm đau khổ làm người đã tạo nên phong cách thơ của ông.

Theo lời kể của nhà thơ [Thái Thụy Vy](#): "*hồi chưa nổi tiếng, trời nắng chang chang mà anh ưa mặc cái manteau mua ở khu Dân sinh, mở hờn nhể nhại, ưa đạp xe đạp đi của cô em Bắc Kỳ nhỏ nhỏ tên Duyên...*"

Giai đoạn từ năm 1971 trở về sau

Sự nghiệp của Nguyễn Tất Nhiên thời gian đầu không mấy thành công: thơ ông in ronéo tặng không cho các nữ sinh đều bị quăng vào thùng rác^{[\[cần dẫn nguồn\]](#)}. Những tập thơ gửi bán trong các tiệm sách đầu chợ Biên Hòa để đến giấy đổi màu vàng vẫn không bán được.

Cho đến khi thơ ông được một số thầy giáo gửi đăng báo *Sáng tạo* của [Mai Thảo](#), rồi [Phạm Duy](#), [Nguyễn Đức Quang](#) thấy đó mà phổ nhạc thì mới bắt đầu nổi tiếng.

Vào khoảng năm [1972](#) hoặc [1973](#), Nguyễn Tất Nhiên nhận được giấy gọi nhập ngũ vào [trường Võ bị Thủ Đức](#). Tuy nhiên mới vào Trung Tâm 3 Quang Trung, ông đã được cho thôi về vì lý do tâm thần bất ổn. Sau năm [1975](#), Nguyễn Tất Nhiên sống ở trong nước vài năm, sau đó sang định cư tại [Pháp](#), rồi cuối cùng sang [Mỹ](#) sống ở [Quận Cam](#).

Sau ông lấy vợ có tên là Minh Thủy, có 2 đứa con trai.

Ngày [3 tháng 8](#) năm [1992](#), người ta thấy ông nằm chết trong một xe hơi cũ, đậu dưới bóng cây trong sân chùa tại [California](#).

Tác phẩm

Thơ của Nguyễn Tất Nhiên nổi tiếng với những tác phẩm viết về cảm tình tuổi trẻ, bằng cách đào sâu vào cảm xúc, tư tưởng của con người. Ông thổi một làn gió mới vào thơ Việt Nam với đầy những ý tưởng kỳ lạ: *Người yêu là dao nhọn* (trong bài *Khúc buồn tình*), là tín đồ duy nhất: "*Tín đồ là người tình, người tình là ác quỷ, ác quỷ đầy quyền năng*", còn tôi "*là linh mục, giảng lời tình nhân gian*", một cách ẩn dụ táo bạo để nói về cái tình cảm âu yếm trong đau khổ, lạc quan trong bi thiết của người yêu, được thể hiện bằng những lời lẽ bông đùa nhưng ngụ ý sâu cay. Nhiều bài khác thì gọi nên hình ảnh của tuổi học trò, vừa hồn nhiên, vừa nghịch ngợm ("*Duyên tình con gái Bắc*", "*Bởi yêu em nên sầu khổ dịu dàng*")...

Thơ của ông do đó được đón nhận như một hiện tượng, cùng với sự quan tâm của các nhạc sĩ nổi tiếng lúc ấy như là Phạm Duy, Nguyễn Đức Quang...những dòng thơ kỳ lạ đã được phổ biến hầu khắp, được nhiều giới yêu thích.

Tác phẩm đã in:

- *Nàng thơ trong mắt* (thơ, Biên Hòa, 1966, cùng với Đinh Thiên Phương)
- *Dấu mưa qua đất* (thơ, Biên Hòa, 1968, cùng với bút đoàn Tiếng Tâm Tình)
- *Thiên Tai* (Thơ, 1970)

- *Thơ Nguyễn Tất Nhiên* (thơ góp nhặt từ 1969-1980, nhà xuất bản Nam Á - Paris in lần đầu tiên năm 1980)
- *Những năm tình lận đận* (tập nhạc 1977-1984, nhà xuất bản Tiếng Hoài Nam, Hoa Kỳ 1984)
- *Chuông mơ* (Thơ từ năm 1972-1987, nhà xuất bản Văn Nghệ - California, 1987)
- *Tâm Dung* (thơ, Người Việt 1989)

Ngoài sáng tác thơ, ông còn viết một số bài nhạc, nổi tiếng trong số đó là bài *Chiều trên đường Hồng Thập Tự*...

MINH KHÚC

Tập “Minh khúc” gồm 10 bài, là những bài Nguyễn Tất Nhiên đã gom lại thành tập và photo thành vài bản. Một số bài trong tập đã được in trên báo đạo đó nhưng vào thời điểm internet chưa thông dụng nên không được lưu trữ trên mạng. Đây là bản do Nguyễn Hoàng Nam, em của NTN, đã tìm được và cung cấp.

Minh khúc, 89

*ví dù lá đỏ đường xưa
ngoài hiên những nụ tình chưa muốn tàn*

*ví dù tóc gọi thời gian
ngàn mây phiêu lãng cũng cần suối sông*

*ví dù gối đã lia chăn
thì chăn gối cũng bao lần với nhau*

*ví dù trước đã lia sau
thì sau trước trước sau sao vẫn là
ai gieo tiếng dữ rồi ra
lược gương nhau nhé tình ta với mình!*

Westminster, CA, 14.7.89

Minh khúc 2

khi mà, dòng đã xa sông
thì trăng vẫn chiếu buồn trong tháng ngày

khi mà, chim đã xa bay
thì cây vẫn trái tình hoài trông mong

khi mà, mồi cỏ thu đông
thì xuân xanh vẫn phượng hồng hè xưa

khi mà, lạnh bếp tàn tro
me long lanh lá rừng chưa hết ngàn

đường duy tân – chợ bến thành
chân ai thả bộ còn in khước cưỡi
đời quên sao có ngậm ngùi
đời nhớ sao lại có người cố quên?

Westminster, CA, 19.7.89

Minh khúc 3

khi em cùng nắng tan trường
áo đơm hương gió lòng thơm hương chiều
có người không biết rằng yêu
phần ai quả trách khăn điều phúc ai?

khi em mỏng mảnh hình hài
nơ nhung cho tóc đừng bay mất hồn
có người ngơ ngẩn hoàng hôn
hay hàng trụ điện suốt đường tương tư?

khi em bước nhẹ dường như
không gian mà một tờ thư tỏ tình
có người vừa tức giận mình
vừa không biết phải theo nhìn... để chi?

khi em là nắng xuân thì
là mưa trung học ước gì song đôi
có người – không phải là tôi

vì thơ tôi đẹp hơn tôi thất tình!

Westminster, CA, 22.7.89

Minh khúc 4

chút lòng, đáp lễ cho nhau
vết đau hạnh ngộ kiếp sau bù đền

chút tình, đáp nghĩa nhân duyên
dấu sinh ly mãi còn riêng vợ chồng

chút son thô, chắc đủ hồng
cho môi ai dễ thương còn thương thêm

em cười, không sót chút duyên
cho anh chê xấu mà quên chữ tình
em tươi, không sót chút hiền
cho anh chê nét không thềm dây dưa

thôi thì tan hợp nghìn xưa
thì thôi gió đập đò đưa mặc đò...

Santa Ana, CA, 25.7.89

Minh khúc 5

tay đèn ngoắc bóng phố khuya
phố khuya khuya phố chia lìa ước mơ
và, cô đơn giết mòn chờ
và, hun hút có ai ngờ vẫy theo?

cô liêu tôi đứng nghe chiều
bảo đêm khuya thức bao điều tàn phai
và, mang cũ kỹ thêm vài
và, tôi đứng đợi ngày mai chút già...

Westminster, CA, 26.7.89

Minh khúc, 90

đường không gian – đã phân ly
đường thời gian – đã một đi không về...

những con đường mịt sương che
tôi vô định lái chuyển xe mù đời
cu tí ngủ gục đâu rồi?
băng sau, ngoái lại, bời bời nhớ con!

đường trăm năm – nát tan lòng
đường ngàn năm – hận, xin đừng trả nhau!

những con đường cuối năm nào
cho tôi tìm lại cảnh đào ba sinh
khi em lẽ mề với tình

thấp nhang tạ tội sinh thành con đi...

đường chung đôi – đã chia đời

đường chia đôi – vẫn hơi người quấn quanh

chim đêm hót tiếng đau tình

đau tim tôi chờ lòng thành kiếm em...

Westminster, CA, 2.1.90

Minh khúc 7

ơn đời tha thứ cho nhau

ơn người buông thả nhau vào nhớ quên

ơn sông kỷ niệm dòng hiền

mang mưa hiện tại kêu thêm nhà

xưa:

nhà xưa

có lửa hương vừa

có đau đớn đủ

có chưa trọn đời

có dòng nhả nhục rơi

rơi... xuống môi run rẩy khóc muối trăm năm

có chung mang một chỗ nằm

có riêng quang gánh nên

đường đôi

nơi!

ơn chim hót tiếng thương người
sáng nay thức dậy
vườn đời
thiếu
nhau!

Westminster, CA, 9.1.90

Minh khúc 8

tình cần chăng?
một làn hương ngát đau thương
trái tim mòn mỏi trông!

tình cần chăng?
một dòng sông thủy chung
cùng bóng trăng nghìn trùng xa!

tình cần nhau chén khổ qua
chồng chan vợ húp thiệt thà khen ngon!

tình cần nhau cọng hành thơm
chút tiêu cho ngọt râu tôm ruột bầu!

tình đầy nhau đến bao lâu
một duyên hai nợ thì âu cũng là...

tình đầy nhau đến chia xa
lẽ đâu là... lẽ đâu là...
qua kêu?

Santa Ana, CA, 1.2.90

Minh khúc 9

đong tình đong nghĩ cho nhau
trái tim nhân loại dù sao cũng còn
đâu đây, đâu đó, bên đường...
có thêm một tấm lòng thương tấm lòng!

nợ đời, trả kiếp chưa xong
ai đem đổ biển đổ sông nợ tình...

cho nhau nhiều ít chân thành
cũng như hương lửa ba sinh hãy còn
sẻ chia khúc ruột đoạn trường
kẻ vua lê trách chàng trượng phu phàng!

nợ đời, trả chút văn chương
nợ tình, ừ, trả con đường em đi...

sông không trách nước không về
qua sao trách bậu lỗi nghi trúc mai
chỉ xin sợi vắn sợi dài
tóc mai nhả gió thương hoài ngàn năm...

bữa qua qua bỗng đau lòng
nhớ hôm bữa hát bài đừng xa nhau...

Westminster, CA, 27.4.90

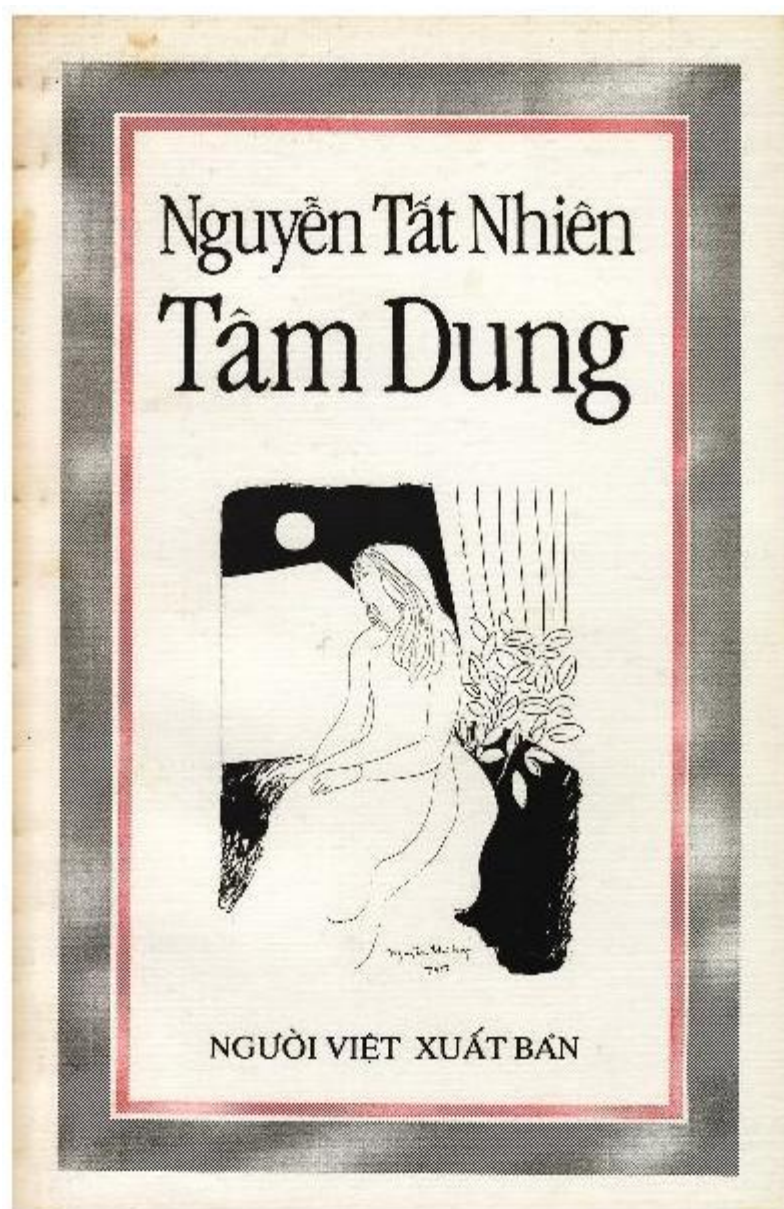
Minh khúc 10

đẩy nhau đến tận tận đời
đủ chưa? đau khổ bất lời yêu thương
hiu hiu gió nhẹ nhàng, thường
bóng cây thư thả động lòng tháng năm...

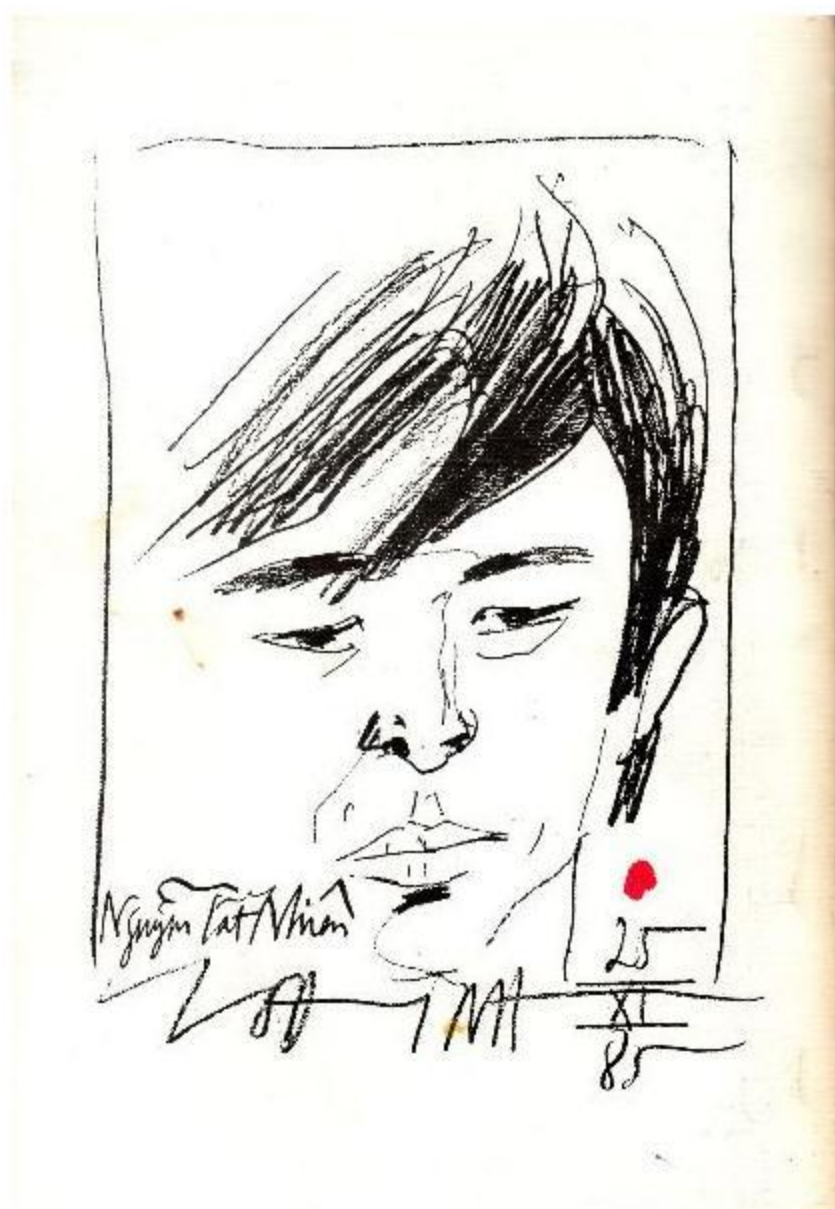
xô nhau cuối tận đường hầm
gặp chưa? tia sáng từ tâm nhiệm màu
hay là học hiểm thâm sâu
vẫn nuôi ích kỷ cho màu tàn phai...

dù nhau trên những đường dài
đâu đâu cũng tiếng người thay đổi lòng
rồi sao? có thấy chi không?
con ơi, bố mẹ diễn tuồng sinh ly...

Santa Ana, CA, 21.6.90

Hình Bìa Trước - Nguyễn Thị Hợp vẽ

Hình Bìa Sau

TÂM DUNG

LỜI MỞ ĐẦU (*)

Dung, theo nghĩa dung chứa.

Năm lần Phật chỉ cho ngài A Nan, tâm là cái thấy.

Lấy cái thấy phân biệt để chỉ cái thấy vô phân biệt, lấy cái tâm vọng để chỉ cái tâm chơn, lấy ngón tay phàm phu để dụ như ngón tay Phật chỉ trăng. Kẻ trèo đèo này chỉ mong góp một cón con Phật sự, vọng động chăng?

Chỉ mong quý thiện hữu niệu tình: vọng mà biết mình vọng, còn hơn không.

NGUYỄN TẤT NHIÊN

(Westminster, Ca. ngày 12/01/89)

TÂM KHAI

gian truân lắm mới hôn người

chiếc hôn tình lớn đem đời nhau theo...

hôn em phớt nụ hôn liêu

bỗng nghe trật tự khá nhiều đổi thay!

(ví dụ nội cỏ ngàn cây

cũng môi trường đúng mới khai lá cành

*mới đơm bông, mới trái lành
như tôi hướng thiện bởi tình trăng hoa!)*

*hôn em trăng nụ bất ngờ
âm ba phản xạ đào sâu, tận cùng
như trời hoảng đất bàng hoàng
như không phải thế...*

*tìm
ngừng
đó thôi!*

*hôn em
chấn động
đầu đời
chiếc hôn tình lớn kiếp người đôi giây!*

(Biên Hòa 16/9/78 – Trung Thu Mậu Ngọ)

TÂM SÂN

1.

*làm thơ là đùa giỡn
đùa giỡn một cách nghiêm chỉnh
thi sĩ*

là kẻ phải biết thế nào là luật chơi

khi đùa giỡn với ngôn ngữ

là hiến đời cho thơ lúc

hiến thơ cho đời

2.

vợ đi sanh đã ba bữa nay

một mình ở nhà đầu võ rùng với

thằng con chưa đầy hai tuổi

chợt phát giác ra

một cây tài làm bố

nội trợ dầm đang

tắm rửa con kỹ lưỡng hơn tắm rửa mình

tốt lắm

nên phát triển

thứ nghệ thuật này chẳng khiến ai

xôn xang ganh tị

3.

luật chơi

thi sĩ

là kẻ

phải gục ngã thảm thiết

*gục ngã tận bình sinh
trong trò đùa ngôn ngữ
ngã gục vì không tin
văn chương gian lận mình
bởi chế độ
bởi chính trị
bởi xã hội vật dục
bởi vận tốc văn minh xô sắp ngựa trắng trợn từng ngày*

(Anaheim, Ca. 5/7/83)

CỔ TÍCH

thành kính gửi anh Trần Văn Bá

1.

*năm năm trước ở maubert
bên ly rượu chát đỏ
trời đất đã vào xuân
ta ngồi nghe lá úa
lòng kẻ mới xa nhà
tôi bồi từng mảng vữa*

*năm năm trước ở maubert
ta lơ ngơ đất khách*

*ngồi rũ như áo nhàu
đính hờ trên giá móc
hồn còn bám quê hương
chưa hay thân trôi giạt*

*năm năm trước ở maubert
bên ly rượu chát đỏ
một lũ trẻ thương nòi
dụm đầu nhau giữ lửa
trực diện với cộng loài
giữa thủ đô chính trị
ta từ đó nguôi ngoai
xác, hồn dần thỏa hiệp
sống, chờ đợi một ngày
dâng đời cho tổ quốc*

*năm năm trước ở maubert
người cùng ta đối ẩm
đầu đuôi chuyện nước non
nói hoài không biết chán
ta than nợ văn chương
kiếp này ta đeo nặng
chỉ mong về quê hương*

*làm thơ trước cổng trường
mắc cỡ người ta thương!
làm thơ bên hàng đậu
bên luống mạ bờ mương
cô giáo làng cảm động...
người nhẹ gật đầu, cười
bảo, đường về đã sẵn
ăn thua lòng bạn thôi!
ta nghe nghe ngờ ngợ
ta ngờ ngợ nghe nghe...*

*năm năm trước ở paris
ta mơ làm chí sĩ!*

2.

*năm năm sau ở orange county
giữa vô luân loạn lý
ta gần mực thì đen
càng ngày càng nhảm nhí*

*năm năm sau ở orange county
ta bon chen như quỷ
làm thơ tán gái gung*

cũng tự hào... thi sĩ!

năm năm sau ở orange county

ta thở hoài không khí

tắm xăng dầu tiêu pha

chẳng biết ai tri kỷ

nên phai dần hương cau

hương trầu, hương bông bưởi

hương lúa trổ đồng đồng

hương quỳnh hoa đêm nở

bên nhà cô láng giềng...

năm năm sau ở orange county

ta đổ thừa xứ mỹ

đổ thừa đời nhứt chỉ

tủi hổ anh linh người!

năm năm sau ở cali

đâu đâu di ảnh người

cũng nhìn ta mà nói:

“ăn thua lòng bạn thôi!”

(Buena Park, Ca. 28/01/85)

TÂM HOA

*có những nụ cười rất dễ thương
như hoa cười sớm ngát hồng hương
rồi, theo đời buổi sang ngày, tháng
những nụ cười kia sẽ... thấm thương!*

*có những nụ cười không hé môi
gửi thâm đi một chút duyên thôi
rồi, theo mưa nắng vô chừng đổi
những nụ cười kia sẽ tả tơi!*

*có người ngẫu hiện rất mong manh
gió nhẹ nhàng đau cuống lá xanh
tình nhẹ nhàng khơi từng nhựa sống
sâu tình khô trải nụ đầu cành!*

*có người thủy mặc bước ra tranh
tay măng dài ngón chếp tâm kinh
có con chim hót trên sông tóc
hài điệu thiên nhiên với hữu tình...*

*hồi người nhỏ nhẹ gót chân sen
cành nhánh hồn tôi rất yếu mềm
những nụ cười tôi sâu tận mạn
chỉ xin hài điệu với thiên nhiên...*

*hồi người sông tóc một dòng thơ
những nụ cười tôi nở đóa sầu
những đóa sầu tôi xin trang điểm
cho dòng sông tóc chảy vào... tơ...*

(Westminster, Ca. 07/7/87)

TÂM XUÂN

*Em có trăng rằm trong đáy mắt
Hồn anh từ đó khảm muôn sao
Tình anh là một trời trong vắt
Chẳng gợn mây, không sợi vẩn nào...
Em có mặt trời trong ánh mắt
Tìm anh ngàn phượng nở băng khuâng
Đường quê tình tự trong anh bỗng
Trùng điệp ve ran dậy tiếng mừng...
Em có sân trường trong mắt nắng*

*Có trăng huyền thoại tế trung thu
Có sông đời chợt reo vui thác
Là có tình anh đây - biết đâu!*

TÂM HỒNG

*bạn thân ơi là bạn thân!
nhận chẳng một đóa hồng?
nhưng ở đây hoa hồng bày ở quầy trạm xăng
phe phẩy trên tay người bán dạo ngõ “entrance” xa lộ
có ai đời đem bụi bặm gợi lòng nhân?*

*bạn thân ơi là bạn thân!
nhận chẳng một đóa hồng?
nhưng ở đây cửa hàng hoa nào cũng tiện đường xe qua lại
cứ cách vài ngã tư đã thấy
trung sờ sờ ngay góc xanh tắt vàng đỏ đợi bật đèn xanh
ngay chỗ nhịp tim phản đối nhịp bàn chân
có ai lòng dạ máy móc nhịp tương lân?*

bạn thân ơi là bạn thân!

nhận chẳng một đóa hồng?

nhưng ở đây hoa hồng chung cười cùng hoa vãi

hương nhân tạo chế tương đương cả thấy

biết ai còn tin tưởng nụ thơm lòng?

bạn thân ơi là bạn thương

vườn đông phương bát ngát quê hương

phong phú hạt tâm hồng

tuyệt vời nở đóa vòm từ lượng mẹ

đóa khung hồn xanh cửa sổ tình chân...

bạn thương ơi là thương!

dù ở đây đại tài tử cỡ nào thượng thặng

cũng không sao thể hiện nổi mắt anh nhìn!

bạn thương ơi là

mắt

em nhìn!

(Westminster, Ca. 09/01/88)

TÂM HƯƠNG

*giữ cho nhau một chút tình
giữ cho nhau một ánh nhìn thiên thu
giữ long lanh, giữ sa mù
giữ phai nhạt, giữ đèn bù nhạt phai
giữ hương cho thở ngầy ngầy
giữ hiu hiu gió đượm dài luyến lưu
giữ sương mai, giữ sương chiều
giữ sông trong giọt lệ sâu xưa, sau
giữ cho nhau một chút nào
giữ duyên đáp nghĩa đèn câu phụ lòng
giữ thơm không khí phiêu bồng
giữ mây cho khói mang hồn sông theo...*

(Westminster, Ca. 20/8/88)

TÂM MƯA

*phải em là giọt mưa thuần
cho hoa mai biết mùa xuân thế nào
phải em là giọt mưa rào
cho bông lúa biết ra sao đông đông
phải em là giọt mưa đông
cho cây thông biết phủ lòng mà reo*

*phải em là giọt mưa theo
cho ao yên đỗ cá gieo vắn bèo
cho thuyền con bé tẻo teo
nghe thu gợn tí tình nghèo mà vui
phải em giọt ngậm giọt ngùi
giọt đường vắng giọt ngừng trôi mây chiều
giọt mưới thương nhớ hắt hiu
giọt ve tấu khúc anh theo ngọ về
giọt lan cắt tóc quên thề
giọt ngàn năm điệp tình quê nã nùng
phải em là giọt chung thân
cây quanh năm học làm xanh sắc vàng
phải em giọt nước giọt non
giọt non nước giọt hãy còn thề xưa...*

(Westminster, Ca. 21/9/88)

TÂM SƯƠNG

*hôn em
mới nụ hôn hồng
sao
nghe trong nắng sớm hong vàng chiều?*

hôn em

mới nụ yêu kiều

sao

nghe trong dấu yêu nhiều tiếc thương?

hôn em

mới nụ chưa từng

sao

nghe vô lý khi từng vẫn chưa?

hôn em

nụ thiệt thà mà!

sao

chân giả kệ cái là khổ đau?

hôn em

nào nấy hôn đầu

để

nghe

thiên cổ

ngàn sau

cũng ngàn ấy thôi – một nụ ân cần ấy thôi – sương

khóc trên từng xác hoa...

(Westminster, Ca. 22/9/88)

TÂM CẢM

cảm ơn em phục hồi chàng

dăm câu thơ nhỏ đôi hàng nhớ nhung

cảm ơn thở thở mừng mừng

im nghe tim đập qua dòng viễn liên

cảm ơn nhẹ nhẹ hiền hiền

thứ tha niên thiếu lỗi phiền đến nay

cảm ơn ai, cảm ơn đời

cảm ơn đau khổ vun bồi yêu thương

cảm ơn thôi đã nghìn trùng

nói thừa vẫn một không gian hai người

cảm ơn đời, cảm ơn ai

chìm thân rửa bạn rửa vai... rửa tình

cảm ơn tiếng nghịch không dành

tiếng nhu, tâm đất trời lành theo em

cảm ơn dịu dịu êm êm

hồ thu chút gió gợn mềm âm ba

cảm ơn trong vắt thiệt thà

on em nay vẫn như là hôm qua...

(Westminster, Ca. 06/10/88)

TÂM CA

*hỡi người tóc mượt như sông
sao o chảy hết nguồn lòng của anh
mai kia ngoảnh mặt sao đành
bằng không gặp lại tình hành sao cam?*

*hỡi người tóc gió hương giang
sao o xua hết mây đan nắng hồng
chiều nao con sáo sang sông
hương đồng cỏ nội anh buồn với ai?*

*hỡi người tóc nội thành bay
sao o nhập một mười hai nhịp cầu
chừng nào o lấy chồng đâu
gặp anh ghé nón tựa sầu nơi mô?*

*hỡi người tóc ủ ca dao
sao o không biết môi nào môi anh*

*để cho sợi tóc... chẳng lành
uơm hương cau xuống chân quanh tìm trầu
bây giờ anh biết đường nao
bác ơi lòng “mạ” lối nào đi quanh?*

(Westminster, Ca. 13/12/88)

TÂM TƯỞNG

*ngàn xa ơi... chim kêu từng tiếng lẻ
lạc trong chiều khô khốc tiếng thông rơi*

*ngàn xa ơi... tình đâu làm mới mẻ
gió vô hồn khuấy lá cỏ khan hơi*

*ngàn xa ơi... ngày hôm hèm tháng tận
bình minh đâu đôi mắt ướt sương hồng*

*ngàn xa ơi... tàn niên chi mà lạnh
mũi thon nào ấm tét cả thu đông*

*ngàn xa ơi... trời thôi đan nắng lược
chải cho mây thành tóc mượt vai mai*

*ngàn xa ơi... mây trôi buông nắng tóc
anh không còn tóc óng để yêu mây*

*ngàn xa ơi... tâm là tim tưởng nhớ
trẻ thơ buồn cho biết lớn
trẻ thơ ơi!*

(Westminster, Ca. 16/12/88)

TÂM NGUYỆT

*từ gót sen hài em hút dẫu
sầu tôi như lá thẩn thờ bay
ví dù lá ngập đường em bước
lá cũng xin đừng bận gót ai...*

*từ mắt chia lòng sông cách núi
sầu tôi như bụi khắp không gian
ví dù bụi ố hoen màu trắng
bụi cũng xin đừng vương mắt xanh...*

từ tóc bay xuôi dòng quá khứ

sầu tôi như bóng lặng lơ trôi
ví dù bóng đặng đeo tròn kiếp
bóng cũng xin dòng tóc thanh thoi...

từ hơi thở của không gian khác
sầu tôi như lịch nhả nha rơi
mỗi ngày thiên hạ hồn nhiên xé
lịch mới, như tờ-thương-nhớ-tôi!

từ hoa môi của bình minh khác
núi đồi vắng cả tiếng thông reo
chim thôi cười chúc mừng hoa lá
thành-phố-tôi già ho động cơ

từ vỡ, lành trăng lỏng bóng nước
từ em là nguyệt lộng đời sông
từ tôi là một dòng tâm nguyệt
sông có trăng cười sông xóa trăng...

(Westminster, Ca. 06/01/89)

TÂM CẢNH

*em ngậy thơ như một vầng trăng
anh ngậy thơ như một chú bé
chú bé ngẩn ngơ nhìn vầng trăng
vì tin có thật chuyện cung hằng!*

*em hiền lành như một dòng suối
anh hiền lành như một chú nai
nai tơ uống nước nguồn vì diệu
cho tranh họa sĩ hồn thoát thai...*

*em đơn sơ như đóa hoa mai
anh đơn sơ như chim se sẻ
chim sẻ tung tăng đùa cành mai
cho mắt người xuân bởi nắng lây...*

*em ra sao anh ra thế ấy
nguyên du buồn cảnh có vui đâu
em thờ dài chỉ thường quá vậy
sông vô thường khóc mướt trăng sầu!*

(Westminster, Ca. 08/01/89)

TÂM CHUNG

*cùng em cùng một khung trời
chung nghe sa mạc lòng người chuyển mưa
cùng em cùng một ngày mùa
chung nghe tình nước non chưa lỗi thề
cùng em ngàn dặm ra đi
chung nghe thiên lý đường về trong tim
cùng em sông hậu sông tiền
lia thia quen chầu tình hiền quen khăn
cùng em cửa mắt cài trăng
nhẹ tay phẩy bụi chung lòng như gương*

*vì em là lượng cửu long
bún khô vẫn gạo nanh chồn, nàng hương
vì em là ngọt sông đồng
vàng chua bưởi mễ vẫn bông biên hòa
vì em là một mái nhà
anh thân tứ cố vẫn ra người hiền
chìm quên ngôi đứng không yên
em xa cha mẹ buồn riêng một mình...*

(Westminster, Ca. 12/01/89)

TÌNH KHÚC

buồn ơi...

tôi bỏ tôi chìm đắm

trong tiếng làm thinh của ghế bàn

ghế bàn không sẻ chia sầu thảm

nhưng biết làm thinh lặng cảm thông

bàn ghế đâu như người vui nhảm

tọc mạch đời nhau để miệng mồm

buồn ơi, tôi muốn như bàn ghế

chịu đựng đời không biết thở than!

buồn ơi...

tôi bỏ tôi tàn tạ

lạy đời xin một bận ngó lơ

lần té nặng này tôi muốn giữ

cho tim đừng hối hận trèo cao

lần té nặng này tôi muốn sống

buồn ơi, đừng giết chết tình nhau

buồn ơi, tôi muốn hôn đời sống

dù môi nhàu nứt nẻ thương đau!

buồn ơi...
tôi bỏ tôi ngây dại
có phải thu-bồn chờ tóc ai
có phải lần run tay vuốt dại
là lần đời biết thứ tha tôi
có phải lần xin tay nắm... dại
là lần té gập dưới bàn tay?
buồn ơi, tôi muốn dâng đời sống
một đóa hồng đau đón tuyết vời!

buồn ơi...
tôi bỏ tôi rời rã
bất lực làm sao trước cuộc đời
ừ nhỉ, trước giờ tôi chiến đấu
cho niềm bất lực buổi hôm nay!
ừ nhỉ, bây giờ tôi mới biết
ghế bàn nên kính trọng như thầy
bàn ghế dạy tôi điều nhẫn nhục
dạy tôi bình thân thứ tha đời
bàn ghế có bao giờ bất lực
có bao giờ biết đợi trông chi
buồn ơi, tôi muốn như bàn ghế
thương đời như thể bỉ khinh thôi!

buồn ơi...

tôi bỏ tôi gần chết

tay đời bít lối chẳng ngưng tay

u đầu sứt trán lao vào vách

tội tình tôi sao nặng thế này?

buồn ơi...

trong đám đông tàn nhẫn

một người chứng kiến đủ cho tôi

nhờ ai, tôi đã thành tâm nhẫn nhờ ai,

tôi phục dưới chân đời

buồn ơi, tôi muốn như dòng lệ

cay đời như kẻ thích ăn cay!

buồn ơi...

tôi có tôi-bàn-ghế

nguyện hiến cho đời một tấm lưng

(Westminster, Ca. 13/01/89)

TÂM DUYÊN

1.

mùa hè anh lên núi
thấy tóc em lành nhiên
cười theo chiều, gió tối
trời đi vào giấc yên
cho sự sống duyên hiền
từng búp hoa huệ nhỏ
cho sự sống hương êm
từng thoảng hoa huệ thở
sự sống trắng tinh im
từng nụ quan-âm nở
im lặng là xin dâng
tặng đời bông hoa nữa...

mùa hạ anh ra đường
thấy mới tình tất cả
thấy nắng nôi dịu dàng
đang vuốt ve cây cỏ
thấy cây cỏ dễ thương
đang làm duyên, tóc xòa
thấy lửa trời nung ngon
chín bòn bon sự sống
thấy sự sống nhịp nhàng
theo đỏ, vàng, xanh, đỏ...

*thấy phố xá từ tâm
đèn cười hoa ba đóa*

2.

*mùa thu anh lang thang
thấy xe không cầu kính
với đèn đỏ, đèn vàng
thấy đèn xanh đứng đĩnh
như một người ung dung
bắt người nôn nóng nhịn
thêm chút nữa chờ trông...*

*mùa thu anh ngồi mộng
thấy em yêu lần đầu
năm hai mươi bảy tuổi
thanh thoát bước đời nhau
thấy dòng thời gian chảy
dưới chân cầu tình yêu...*

3.

*mùa đông anh thức dậy
đất mở mắt phương phi
khi trời len lén gửi*

*từng nụ nằng nhu mì
đất giả vờ chưa biết
như em vờ không hay
điện chuyển tay... suýt chết
buông không nổi bàn tay*

*mùa đông anh cửa sổ
thấy trời đất tình sương
như người lười thêm chút
bắt người đứng bấm chuông
nôn nao chờ thêm lúc
bắt người “long distance”
bồi hồi phen ai nhắc?
trời đất cũng nghịch ngâm
tiếng chim cười rúc rích!*

4.

*mùa xuân nắng hoàng anh
sao trời thiêu chết vật
sao “police” mặt rắn
phạt ép người dị tộc
sao dương gian, địa ngục
là một cực hình thôi?*

cực hình sầu chia phôi

em ơi!

(Westminster, Ca. 17/01/89)

TÂM CHUNG

cùng em cùng một khung trời

chung nghe sa mạc lòng người chuyển mưa

cùng em cùng một ngày mùa

chung nghe tình nước non chưa lối thề

cùng em ngàn dặm ra đi

chung nghe thiên lý đường về trong tim

cùng em sông hậu sông tiền

lia thia quen chầu tình hiền quen khăn

cùng em cửa mắt cài trăng

nhẹ tay phẩy bụi chung lòng như gương

vì em là lượng cứu long

bún khô vẫn gạo nanh chôn, nàng hương

vì em là ngọt sông đồng

vàng chua bưởi mễ vẫn bông biên hòa

*vì em là một mái nhà
anh thân tứ cố vẫn ra người hiền
chim quyên ngồi đứng không yên
em xa cha mẹ buồn riêng một mình...*

(Westminster, Ca. 12/01/89)

NHƯ LÀ HÔM QUA

*người đẹp cúc của mây đã đi
quân trường giòn tiếng súng
ôi tình yêu nổ giòn
nổ
giòn tan*

*người ấy... cúc của mây đã đi
quân trường giòn tiếng súng
mặt bia nào nát ruột tan lòng
mây nghiêng răng
mây lấy cò điên loạn
mây lấy cò công phá tình yêu
mây lấy cò
tao nghe...*

thôi mày

mình đã hết thời mơ em nón lá

học chung trường mai một sẽ chung đôi

đầu chưa già... mình cũng hai mươi

cũng đủ sức mỉm cười nghe vài tin đám cưới!

nghe mày

mình đã hết thời mơ em nón lá

đời chông gai đau đớn tuyệt vời

hãy cởi bớt-đờ-sô ra mà mạnh dạn bước lên chơi

mày sẽ thấy máu tim tươi ràn rụa

mày sẽ nhớ sân trường chiều nắng lụa

nhớ người yêu nhí nhảnh băng qua đường

tóc thề lay nhẹ nhẹ gió đưa hương

mày sẽ nói ngập ngừng trong hơi thở

hà... không ngờ em ác quá cỡ!

thần tượng cú của mày đã đi

quân trường giòn tiếng súng

mặt bia nào trong tầm bắn sĩ quan tương lai tên thằng thợ

đạn xuyên tâm

đạn rỗ tả tơi khuôn mặt em rạng rỡ trắng rằm

đạn xuyên tâm

rán nghe con

tự gấp đạn lấy tim mình!

hai năm sau cúc của mày

duyên của tao cũng đi

thảm hơn chuyện thảm của mày

tao không có bia nào để nhắm

hai năm sau cúc của mày

duyên của tao đi đảo guam

mười lăm năm sau cúc của mày

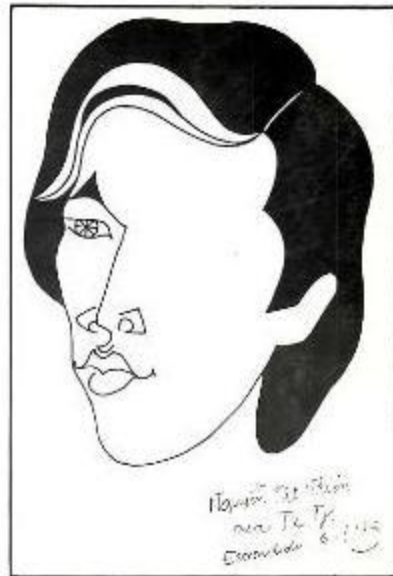
tao nhớ in tuồng mới hôm qua!

(Westminster, Ca. 16/01/89)

NGUYỄN TẤT NHIÊN
THƠ
CHƯƠNG MƠ

Hình bìa trước- Nguyễn Thị Hợp vẽ

NGUYỄN TẤT NHIÊN
 tên thật Nguyễn Hoàng Hải
 sinh ngày 30-5-1952
 tại xã Bình Trước, quận Đức Tu, tỉnh Biên Hòa

Gia \$6.00 U.S.
 Ngoài Hoa Kỳ cộng \$1.00 U.S. cước phí

Hình bìa sau - Tạ Tỵ vẽ

CHUYẾN ĐÒ CỬU LONG

*đò qua sông, chuyển đầu ngày
người qua sông, mặc áo dài sông eo
sông hiền sóng lạ lòng reo
trời bao la cũng nhìn theo... ái tình
người qua sông, qua một mình
nắng trên sông, nắng vàng hanh mái đầu
xin em vài sợi tóc nhàu
trời thân ta với nghìn sâu chung nơi
mong em gìn lấy ơn trời
thấy quanh năm, thấy ta đời tai ương!*

*

*người qua sông, mặc áo hường
nắng dương gian, nắng buồn hơn trước nhiều...*

(Biên Hòa, 1972)

NHỚ NỘI

*mưa nắng hai mùa trên xứ nội
vun trồng từng luống mạ vòng khoai
mấy dây trầu “lệt” tươi màu lá
ôm ấp hàng cau với tháng ngày*

*

*ngoài ngõ giàn bầu rợp bóng trưa
bờ nương lả ngọn mấy cây dừa
đàn gà tíu tít buơi tìm thóc
đồng lúa phơi vàng sân gió đưa*

*

*no gió điều lên ở cuối đê
ca dao quê cũ ngọt hương thề
phên tre mái lá hai bà cháu
hủ hủ vui ngằm hưởng thú quê*

*

*từ lúc giặc về, con biệt xứ
nát lòng chim quốc nhớ quê hương
mấy thu vàng úa đời xa cội
chẳng biết mộ phần nội có yên?*

(Anaheim, Ca. ngày 28/12/82)

NGUYỄN DO

*vì áo quần lâu giặt
vì hay mang dép mòn
vì hay quên rửa mặt
vì hay quên chải tóc*

*tôi sẽ không tới trường
vào những giờ tan học
sợ nhiều khi vô tình
xấu hổ người tôi thương!*

*tôi sẽ không tới trường
vào những giờ tan học
để em còn tung tăng
hồn nhiên cười nhí nhảnh
ăn cà-rem dọc đường
mà tôi về ngủ ngon*

*tôi sẽ không tới trường
vào những giờ tan học
để em còn như gương
vô tư cười phản chiếu
những nụ-đời-yêu-thương*

*tôi sẽ không tới trường
vào những giờ tan học
để môi thân tình gần
hãy còn hư ảnh yếu
để em còn trong xanh*

*soi đóa thơ hàm tiếu
trong hồn người... văn chương*

*vì em quen đại học
vẫn dịu hiền như nhung
nên tôi tin trời đất
còn bao nhiêu tấm lòng
nên không chê Âu Mỹ
giáo dục người phương Đông!*

*vì em quen đại học
vẫn nhẹ nhàng như tơ
nên tôi chê đám Việt
nhà quê ham đèo bông
còn lâu mới hòa đồng!*

*vì lếch thếch lang thang
vì chiếc xe ọp ẹp
tôi sẽ không tới trường
vào những giờ tan học
sợ đường chỉ tình duyên
trên bàn tay thon đẹp
em trắc trở tự nhiên*

đổ thừa bánh xe xẹp!

vì ngại em chạm mặt

với cuộc đời không thơ

tôi cũng chẳng lò dò

tới nhà em lúc nhớ

nhỡ cuộc đời trơ trơ

giết một lần chung lượt

tôi lẫn người tôi mơ!

(Westminster, Ca. ngày 09/10/86)

PARIS, KHÚC THÁNG CHÍN

bắt đầu

những cơn mưa mịn vỗ vai mặt trời

bắt đầu

những chiếc lá nhẹ dạt nhất

sớm sửa tin lời phủ dụ của lũ gió manh tâm

lai rai bỏ nhánh rời cành

chao liệng khoảnh khắc trong không

bắt đầu

những ngày tháng

của tàn phai

*

em thì xa quá xa

làm sao nghe tiếng nã nê

ngân nga lòng gác chặt

*

kẻ vượt biển đã tới bến mạnh lành

nhưng chết ngay khi đặt chân lên bờ đất

kẻ leo rào đã chụp được Tự Do

nhưng tức thời buông tay bỏ giữa

là ta

*

em thì xa quá xa

làm sao nghe tiếng dội dồn

hơi thở người

vỗ theo từng nấc thang cây xưa rích

Paris

ta mỗi bữa léch thếch leo

mút bảy tầng

sống – tóc cọ quẹt nóc nhà

sống – nơi đặc biệt

dành riêng cho hạng ở đợ

*

em thì xa quá xa

làm sao nghe tiếng võ loảng xoảng dòn tan

lung bung lòng gác chặt

phải, ta đánh rơi ta

nát vụn

sau khi đánh rơi Việt Nam

bên kia bờ biển mịt

bắt đầu

chút ầm buốt hà dầm mặt bày ngói xám

bắt đầu

đám cây lêu nghêu vệ đường

sửa soạn bắt lực lê thê

chịu trận

hết mùa thu tàn nhẵn

lột sạch bách y phục

đến mùa đông dã man

ướp tuyết băng đặc máu đông tủy

mùa xuân ôi vời xa

ta ngồi mòn ghế mỗi

nghe kiệt quệ mầm xanh

còn chỉ đơm lộc gượng

còn chỉ thơm nụ cười

đón nắng hồng ấm áp

ban phát từ tim ai

*

cây cối sẽ phục sinh vào đầu tháng tư năm tới

phần ta

cách gì tươi tắn lại

khi đời đã sang thu

cộng với lần bừng gốc...

(Paris, ngày 22/9/80)

THƠ SAY

gửi người dưới mộ, Vũ Hoàng Chương

1.

những tưởng học làm Cao Bá Quát

nào hay uống rượu sâu thêm sâu!

*

ta thấy mùa thu còn sáng lắm

sao người về như sợ gió đêm sâu

*sao người về bỏ rơi lưng ghế nhớ
sao người về cho gổ biết buồn đau!*

*những tưởng học làm Vũ Hoàng Chương
nào hay uống rượu suốt đêm trường
em ơi rượu chẳng say người chết
đời vắng em rồi say nhớ thương!*

*ta thấy mùa đông chưa tuyết trắng
sao người về như sợ tóc phai hương
sao người về cho đôi chia lìa bạn
sao người về cho tóc sợ thời gian!*

3.

*những tưởng học làm Nguyễn Công Trứ
nào hay tri túc bất tri âm!*

*ta thấy mùa xuân chưa kịp tới
sao người về như ngại nắng mong manh
sao người về cho Tử Kỳ bên mộ
khóc Bá Nha lệ xuống hoa tay mình
sao người về, sao người về đâu mất
ta thấy mùa xuân meo nấp tràn lan...*

(Westminster, Ca. ngày 01/01/87)

CÚ NGỒ

NHƯ LÀ MỚI NHỚ THÔI

*tâm hồn tôi có một dòng sông
chảy qua nhà cô bạn chung trường
chiều sông dâng sóng miên man gió
bay tóc bay hồn tôi thanh tân...*

*

*tâm hồn tôi có một bờ sông
bên cạnh nhà cô bạn chung trường
chiều miên man gió sông dâng sóng
dâng tuổi dâng tình tôi mênh mông...*

*

*tâm hồn tôi thức trắng đêm dài
em bay áo trắng nắng wơm mây
chiều êm nắng rủ nhau đi ngủ
trên tóc ai lành ru ngủ vai...*

*

tâm hồn tôi có quần quanh tôi

có một sông quanh khúc quắn đời

có một bàn tay ôm cặp, gói

cả mộng mơ kia, luyến tiếc này...

*

tâm hồn tôi có tuổi thơ tôi

có một băng khuâng thức trắng đời

đời cứ rủ nhau đi ngủ cả

tôi thức cho buồn ngỡ... mới thôi...

(Westminster, Ca. ngày 04/7/87)

CHỖ EM

ĐI HỌC TRƯỜNG ĐÊM

chỗ em đi học mưa, chiều

tóc hai đũa ủ đôi điều xót xa

mưa thánh thót, mưa ngân nga

(hình như có bão băng qua thị thành!)

bàn tay thiếu máu lạnh tanh

cóng tôi chịu đựng cho đành luyến thương!

*

*chở em đi học mưa, buồn
tôi Honda cũ trèo luôn dốc đời
thình lình chết máy như chơi
đừng tin lắm chuyện xa vời nhé em!*

*đèo nhau qua dãy cột đèn
khắc khiu soi dãi đường đêm bóng người
bóng xấp nhập, bóng tách rời
bóng co, bóng dẫn, bóng trôi dập dềnh...
(dối gian như bóng đối hình
dối gian theo những lời tình gió bay...)*

*đèo nhau qua đoạn đời này
cầu Trương Minh Giảng nghe đầy hoàng hôn
mưa rỉ rả, mưa nguồn cơn
mưa đậm lóc thịch, mưa dầm thuộc da...*

*chở em đi học mưa nhòa
đường loang loáng nước lập lòa loáng cây
lạnh vừa đủ siết vòng tay
run đi em để sau này... nhớ nhau...*

chở em sa vũng lầy nào

về nhà nói mẹ qua cầu sảy chân!

(Westminster, Ca. ngày 06/7/87)

ĐỘNG ĐẤT

*lúc gần sáng bỗng ầm ầm tiếng đất
chàng đang mê ngủ pháo kích hôm khuya
thì ra hồn vía đã quen rung chuyển
trên quê hương thường nhật cảnh chia lìa*

*

*nửa đêm bỗng nhịp rung ngân dài kéo dợt
chàng giật mình, xong chờ tới số, có sao đâu!
chẳng khác gì đạn mấy mươi ly dồn nổ sát
trúng nhà ai nấy dạ tiếng trời kêu!*

*

*bấm điện thoại “long distance” tâm sự vật
sau vài hôm đợi hệ thống Mỹ loan tin
bạn gái “vậy hả?” tỉnh bơ “ạ, động đất?”
rồi tà tà khoe nàng vừa “feel good” một “boy friend”
hình như chàng cười... hình như quả pháo sáng ngay tim...*

(Westminster, Ca. ngày 07/10/87)

XUỐNG CA THI

1.

hãy ngồi yên lặng đó

ta về nhé em yêu

tình xa như bóng nắng

bên kia quả địa cầu

dăm nụ cười héo hắt

gửi cho nhau, lòng đau!

*

hãy ngồi yên lặng đó

ta về nhé em yêu

tình xiêu như nắng xế

trong hai vương hồn chiều

tia mắt nào ấm đủ

đôi cuộc đời xế xiêu?

*

hãy ngồi yên lặng đó

ta về nhé em yêu

ngồi gầy thêm vóc ốm

thăm thía từng hắt hiu

đòi cho em phần sấp

một mai thành rong rêu

đòi cho ta tài tử

rồi tan theo bọt bèo

đòi trong khi hạnh ngộ

đã nghìn trùng xa nhau!

*

2.

dù sao, mình cũng đã

cho nhau những tạm cười

những nhất thời mê mết

những nhất thời... mại hơi!

*

dù sao mình cũng đã

cám ơn nhau, ơn đời

cám ơn kim định mệnh

khâu khít sầu chung đôi

cám ơn hai là một

(dù là một đãi bơi

rồi là một tả toi!)

*

dù sao mình cũng đã

cám ơn nhau, cần nhau

mắt môi nhau mộng du

sống cho nhau, dù sao...

3.

đời vàng hong cũng đã

khô tóc nước hoa người

đời dối gian cũng đã

dạy người nhuyễn lả loi

đời lang tâm cũng đã

dạy người chớ tin ai

đời phù du cũng đã

dạy người hưởng đi thôi!

nhưng đời oằn oại đã

dạy ta sống cho người...

4.

hãy ngồi yên lặng đó

ta về nhé em yêu

ngồi nghe từng gốc tóc

bạc phần đời quạnh hiu

nghe tế bào da thịt

chẳng như da trời chiều

lột thành mai khác được!

ta về nhé em yêu...

(Westminster, Ca. ngày 23/7/87)

CHUÔNG MƠ

áo em trắng cả sân trường trắng

tan học chiều nay có ngẩn ngơ?

chiều nay anh ở xa lăng lăc

không cách chi về đón tiểu thơ!

*

chiều nay anh ở đất bon chen

cái mộng tan theo cái thấp hèn

cái thực lem theo ngày sống vội

không cách chi dài phút nhớ em!

*

chiều nay em bước ngang giáo đường

mắt Chúa chắc buồn thăm thẳm hơn

chắc cây Thánh giá thành di tích

chuyện một người chuộc tội hoài công!

*

chiều nay em còn mẵng tóc mai

hay đã lao tâm luống bạc rồi?

chiều nay vừa đến giờ tan học

hay vừa buông cuộc chặm mồ hôi?

chiều nay em bước trên quê hương

chắc tóc không còn óng ả chuông

chắc chuông không mượt nâng tà tóc

chắc tóc và chuông đã... đoạn trường!

chiều nay em bước trên quê hương

chắc Chúa chẳng nhìn như mọi hôm

bởi vì mắt Chúa và em đã

lóng lánh vùi chôi ngấn lệ lòng!

áo em trắng cả sân trường trắng

tan học trong đời anh thần thơ

đời anh quên, nhớ, quên... nhiều lắm!

chiều chiều xứ Mỹ cũng chuông mơ...

(Westminster, Ca. ngày 23/7/87)

MÙA XUÂN CHIM NÚI

thân tặng Quang Cò và Phạm Kim Luân

1.

tết, gần rồi đó nhỏ

chim núi của lòng anh

tội tình chỉ thế, nhỏ

mắt, lệ còn long lanh?

*

mắt, lệ dần thành sông

vẫn là ta khôn khó

vẫn là ta héo mòn

chứ hay ho gì, nhỏ?

2.

hạnh phúc nào mong manh

cũng cần gom góp hết

bởi tội mình chung thân

bị trời hành trời phạt

giấu giếm mãi mùa xuân

ở một trần thế, khác!

*

thôi nhé, kể như mình

lúc đầu thai đã thích

chọn kiếp đời điêu linh

(nhỏ nặng nề đau tim

*với từng cơn kích ngất
anh ốm nhách ốm nhom
kéo lê ngày lất phất!)*

3.

*Đà Lạt rét cao nguyên
nhỏ làm chim nội trú
Biên Hòa sương đồng bằng
anh làm xe đạp cũ
cọc cạch từng mắt sân
rán lăn vòng bánh, vẹo
ba trăm cây số đường
nhỏ chờ anh chứ, nhỏ?*

4.

*mùa xuân tâm hồn anh
có con chim khỏ sở
bay lẩn quẩn loanh quanh
trong rào sân trường đạo*

*

*bây giờ, sân trường đạo
đi phước đã... “nhân dân”
bàn tay nào che chở*

chìm én của đời anh?

hồi chuông nào báo tử

đôi mắt còn long lanh!

5.

tết, gần rồi đó nhỏ

chìm núi của lòng anh

nhớ, ra đời thông xanh

khuyên chúng đừng chết rữ

nhớ, ra đời thông xanh

dịu dàng ru chúng ngủ

bằng một bài thơ anh!

bằng một bài thơ anh

nhỏ cũng luôn thể, ngủ!

hạnh phúc nào trong mơ

cũng ngàn lần hơn thật

và, vì anh làm thơ

nên, cuối cùng biến mất!

(Westminster, Ca. ngày 12/10/87)

CẢM NGƯỜI CHÍN NĂM

*tình cho nhau những lượng buồn
những đông tố sập xuống đường-chung-đôi
đường-chung-đôi chẳng chung vui
như trong thêu dệt thiếu thời mắt xanh
chín năm lặn lội theo tình
em đôi khi có ngẩng nhìn tương lai?*

*

*tình cho nước mắt vẫn dài
những viên thuốc ngủ qua ngày-chung-đôi
ngày-chung-đôi đắng ngắt người
em còn cất giữ nụ cười bao dung
chín năm chóng mặt theo chồng
em còn có huân trách thâm nhân duyên?*

*

*nhớ xưa em khép mi hiền
thả hồn theo cánh chim liền mây xa
chẳng nề rút má lìa ba
ngậm tim trên miệng băng qua Thái Bình
trao chàng giá ngọc làm tin
trao nhau hạnh-phúc-bỏ-quên-đường-về...*

*

*chín năm nần nợ nãi nề
tiếc hoa quỳnh phải tên hề giỡn chơi
nhớ xưa em vẫn xòe tay
se se sách bói xem đời trăm năm
trót cho không bói chỗ nằm
xin em cho trót lượng thâm nhịn đau!*

(Westminster, Ca. ngày 15/10/87)

(trích tập Chuông Mơ)

KẺ TỰ ĐÓNG ĐÌNH TIM

*vì chẳng được cầm tay nhau kẻ lẻ
nên chuyện tình cứ thế, thâm hơn
Chúa cũng cau mày ngấm nỗi cô đơn
của một kẻ đóng tim mình trên thập giá!*

*

*Chiều em đi học về, thơm tóc thả
áo suông eo trinh bạch cả giáo đường
ta ngọt ngào gọi khẽ, người đi luôn
nên lũ thiên thần bỗng nhiên thất chí
bay xuống trần gian làm thi sĩ*

*nâng Thánh Kinh mà hát thơ tình
có con chiên nào thoáng ngạc nhiên
rồi lại đắm chìm trong vãn nhã nhạc...*

*chiều em đi học về, chim trắng bước
ngang giáo đường nhòe nhoẹt màu vôi phai
có động lòng xin hãy rút khăn tay
lau giùm mắt kẻ xương bày trên thánh giá
là ta đó, em ơi, đang tầm tã
mưa đầy hồn đau đón thương thân
lỡ yêu tín đồ phải chấp nhận gian truân
phải muối mặt giao du cùng quỷ sứ
tính nhân hậu đã hồi nào hóa dữ
chỉ vì em lạnh lặn quên chàng
chỉ vì em... gõ nhẹ cửa thiên đàng
bình thản gửi cho hai hàng bím tóc!*

*vì chẳng được ra đường đứng, khóc
nên hình hài cứ thế, ốm o hơn
đời không dung dứa tự thị nông cuồng
người cũng thế nhìn ta chán ghét
ta điên đảo, người đâu cần hay biết
ta té lên té xuống chẳng ai màng*

ta còng lưng gánh bụi giữa hoàng hôn

người lãnh đạm hát ta rơi vực tối!

Chúa cũng lắc đầu vô phương cứu rồi

(cứu rồi làm gì một thứ nghênh ngang

cứ nổi cơn đòi Thượng Đế ngang hàng

Đấng Ngàn Tuổi tìm già khô độ lượng!)

ta phải chết cho Nước Trời thịnh vượng

cho thánh thần chúc phúc bình an

cho em còn mãi mãi dịu hiền ngoan

mà hãnh diện có thằng đen dúa

luôn nhấn nhó mặt mày chê Chúa khó

nhưng cần rằng không hờ miệt trách em!

(Westminster, Ca. ngày 16/10/87)

MƯA TRONG NẮNG

trên đường đến nhà em

trời tháng ba mưa nhỏ

mưa lóng lánh nắng vàng

nắng mưa đùa ướt phố

*người yêu gặp người yêu
nắng mưa đẹp cả chiều...*

*trên đường đến nhà em
trời tháng xuân óng ả
nắng không nhin mưa lên
mưa không nhường nắng tỏ
người yêu gặp người yêu
xôn xao mưa nắng gió...*

*trên đường đến nhà em
chuông giáo đường quện lấy
xóm đạo nắng mưa chuông
chuông nắng mưa từ ái
người yêu gặp người yêu
lâng lâng cả khung chiều...*

*nhưng sao em vắng nhà
đã qua giờ tan lễ
người yêu đợi người yêu
mưa gì dai dẳng thế?*

sao em đâu mất tiêu

*mưa khua thêm nho nhỏ
người yêu đợi người yêu
tiêu điều nghe tiếng võ!*

*

*Quốc Lộ 1 buồn hiu
trên đường về đi bộ
người yêu giận người yêu
mưa trên đầu trên cổ!*

(Westminster, Ca. ngày 16/10/87)

CHO ĐÁNG ĐỜI AI

*Ờ bạn nào đâu có nghịch ngâm
cười duyên lần nữa chẳng hồi âm
ừ, tôi cũng thấy cô... ngoan lắm
dài cổ tại người – bộ tại em?*

*

*Ờ bạn nào đâu có khó thương
cười ngây thơ kéo hẹn nhì nhằng
ừ, tôi cũng thấy cô... khờ lắm
ai chết tại người – cho chết luôn!*

*

ờ cá vàng đâu có lửng lơ
yếu điệu trời cho đẹp nhõn nhơ
người ta cầu kinh vì nôn nóng
ai nhận bà con phải rón chờ!

*

ờ tiểu thơ nhu nhũ dạ thừa
người nghe như gió động hoa đưa
ừ, tôi cũng thấy cô... hiền lắm
thừa dạ rồi ai chết biết chưa?

*

ờ bạn từ tâm dễ mũi lòng
cho tôi thấy được đĩa lành hơn
nhờ cô, tôi biết tôi lành lắm
chẳng thể sao nhằm em dễ thương!

*

ừ, tôi đổ quạu đến... trời ơi!
nhiếc móc cho ai tức đáng đời
ngày mai em cũng chưa thư nữa
đáng đời ai vậy? chắc đời tôi!

(Westminster, Ca. ngày 03/11/87)

DUNG KHÚC

*em ham chơi chưa hết mùa con gái
cười như hoa vui tiếng gọi mặt trời
nghịch như chim ăn đỗ trái chín cây
cây chín trái lòng ăn rơi lẫn lóc*

*em ham vui chưa hết ngày chim chóc
lời nhẹ nhàng nào anh trách cho đang
trời sinh chim hót cho cả mai hồng
cho vạn vật... có nhành cây nó đậu
lúc chợt hiểu ra thì anh đã khổ
lòng bao dung nào sánh nổi cây cành!*

*em ham đi chưa hết tuổi xuân xanh
như chim chóc thiên di theo thời tiết
anh trụi lá mùa tro xương gánh rét
thèm như thông ngăn ngắt đứng đầu non
chẳng bao giờ thông đáng đứng cô đơn
tạo hóa cũng bất công cùng cây cỏ!*

*em mắc cỡ chưa hết thời au má đỏ
gió se đông có làm tái môi non?
sân lúa hồn anh nắng đã không còn*

*anh chỉ trách thời gian bày sớm, tối
chứ ai nỡ giận chim bay ù té
vì quá yêu nó liền thoáng tình nhanh*

*em ham chơi mà đời lại ham giành
anh thua cuộc... vì cần rằng độ lượng
anh thua cuộc vì nghĩ mình... cao thượng
(có nghĩa là đau chơi với em oi!)*

*chiều hôm nay mưa nhỏ nhỏ, sâu trời
sao chim sẽ tung tăng đùa khúc khích?
em riu rít cho anh buồn muốn chết!*

(Westminster, Ca. ngày 22/10/87)

MƯA LĂN TRÊN KIẾNG CỬA

*tình đau về với ta buồn
buồn ta cũng tạt như nguồn mưa đông
mắt em có thấm lạnh hồn?
mưa ta có lệ ngoằn trên kiếng đời?*

tháng mười một, gió, thấp trời

*là ta ủ dột lòng mùi khắp ai
hồi người như chuyện mây bay
cám ơn em bỏ thiên tài tang thương!*

*tình đau về với ta buồn
buồn ta cũng dịu như sương đầu ngày
hiên người ẩm giọt mù mai
thì sương vẫn dầm sâu vài mây trắng...
em ngồi em lạnh bàn chân
tình hay ho thuở dần lòng ngó ra!*

*ngày chiều phát vạt mưa qua
cám ơn em đã lệ sa kiếng ngoài...
ơn người cứ phụ lòng ai
ơn đời sống một đề tài khổ đau!*

(Westminster, Ca. ngày 6/11/87)

DỊP CHÀO ĐỜI VI DIỆU

*muốn thể hiện nỗi buồn qua thơ
nhưng ngôn ngữ không đủ sức
cuộc người*

nói sao cho rạch ròi từng nỗi

từng nỗi và từng nỗi

khổ sở chung, riêng

đặt tên con là Vĩnh Niên

vì đời bố ngắn ngủi

thất vọng như những vôi dầu

xịt rưới ngày đêm vào ngọn lửa dữ tham vọng

cuộc người ôi cuộc người

quá dài cho những niềm thâm bại

đặt tên con là Vi Diệu

vì đời bố là kích thích phần nộ liên miên

cuộc người ôi cuộc người

quá ngắn cho vài phút đôi khi

cảm giác bình yên

đem khát vọng đặt tên cho con

hồi những đứa con bắt đầu gia nhập cuộc người

con của bố mẹ

hay con của định mệnh?

(định mệnh tự mỗi kẻ

phải vác cây thập giá của mình

đi lên mỗi ngọn đồi riêng

đã dành sẵn các mũi đinh riêng!)

đem mơ ước đặt tên cho con

hồi những đứa con đang khởi hành

bố muốn lắm nhưng chẳng thể

vác hộ cây thập giá của đứa nào

dù dày ải đang trên vai bố

cũng tương đối nhẹ

kiêu hãnh là thần lực

cuộc người ôi cuộc người

chính mắt nhìn đau xót muốn

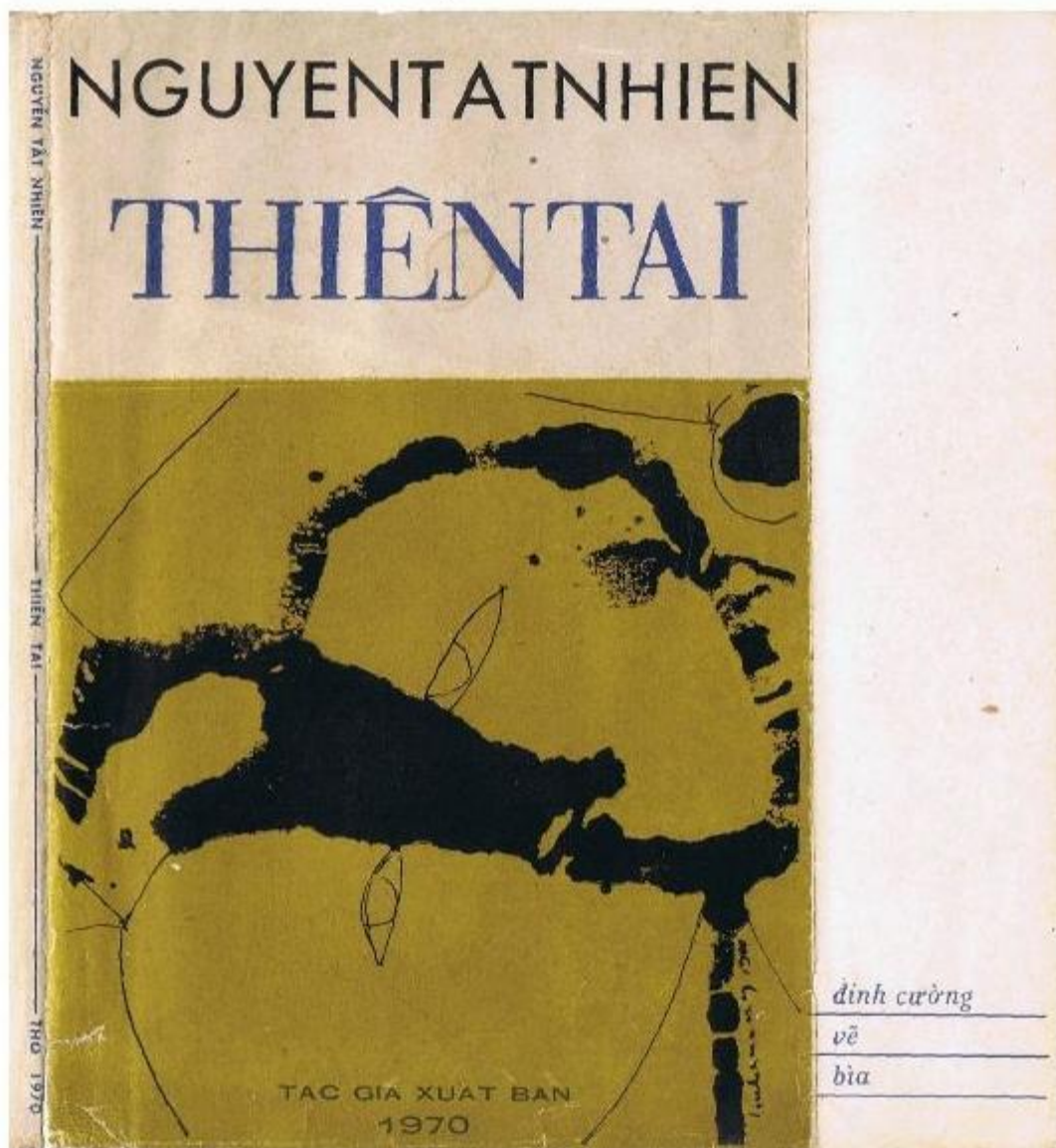
kê vai vào vai

nai thân vào thân

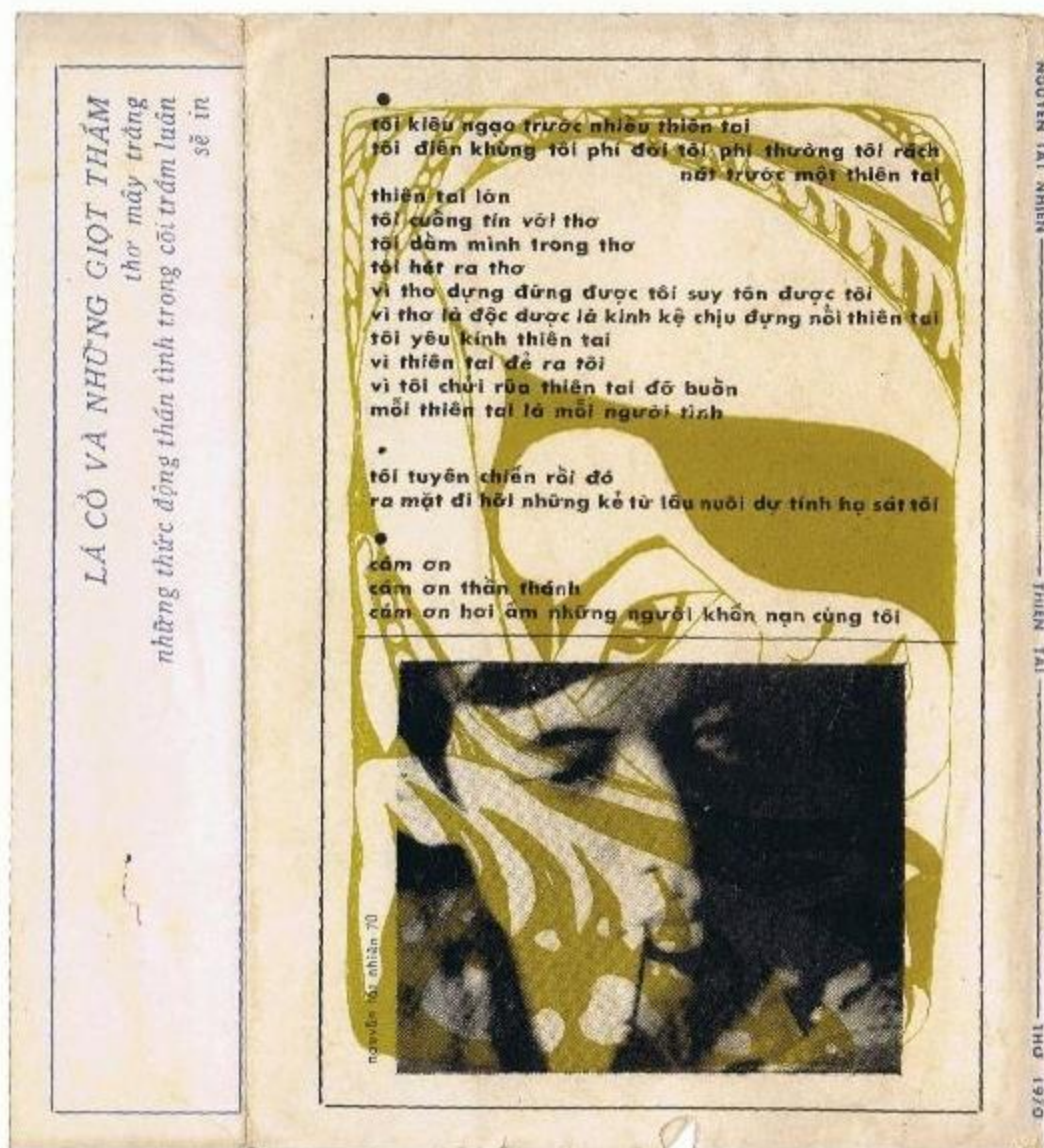
là sức nặng ghê gớm thật sự

của cây thập giá đang mang

(Westminster, Ca. ngày 5/11/87)

Hình Bìa Trước - Đinh Cường vẽ

Hình Bìa Sau - Đinh Cường vẽ.

Phác họa

Tôi không đủ kiên nhẫn đọc hết cuốn truyện dài

vì truyện dài không thể đọc vội vã

*người chắc cũng không đủ kiên nhẫn yêu tôi
vì tôi còn dễ chán hơn truyện dài
tôi là một kịch bản
trường thiên*

BÀI THẨM MỆT ĐẦU TIÊN

*tình mới lớn phải không em rất thích?
tách tập tành nào cũng thật dễ thương
thuở đầu đời chú bé soi gương
và mê mãi dĩ nhiên làm lạ*

*tình mới lớn phải không em rất lạ?
cách tập tành nào cũng ngược ngợ như nhau
thuở đầu đời chú bé ôm phao
và nhút nhát, dĩ nhiên ngập nước*

*tôi có cánh bướm tấp về ký ức
em có chỗ ngồi quên lãng như mây*

*dù cát bụi có nhiều phen dấy loạn
cũng yên nằm mang phân bón cho cây
nên bao giờ tôi cũng phải thương tôi
(những ích kỷ nảy sinh sau lần thảm bại!)*

*tuổi mười lăm giữa con trai, con gái
đã rõ ràng ai khờ khạo hơn ai
nên bao giờ tôi cũng phải thương tôi*

(những ích kỷ nảy sinh sau lần nhục nhã!)

*em có một đời rong xanh mơ đã
tôi có ngàn năm say khướt hận thù!*

*tình mới lớn phải không em rất mỏng?
cách tập tành nào cũng dễ hư hao
thuở đầu đời cầm đuốc thấp cao
và nâng chén, dĩ nhiên, đổ vỡ*

*khi mỗi mồn nghe đời mình trắc trở
hơn lúc nào tôi quá đỗi thương tôi!*

(1970 - Trích tập Thiên Tai)

Tình yêu hoài lạ lòng

nỗi tự kiêu tôi

chính là nỗi tự kiêu của giọt sương sắp tan

ban mai trời thổi gió

mọi người làm sao thấu hiểu

*và hạnh phúc tôi và hạnh phúc tôi khác nào những giọt sương cuối cùng âm thầm bốc hơi
thành mây thành khói mịt mờ trong tâm thức lãng quên mà hạnh phúc mang ý nghĩa hủy diệt
đến không còn tàn tích ôi hạnh phúc tôi chìm – hủy diệt chìm trong hủy diệt – nên chẳng biết
gì hết*

đã là con người rõ rệt

ai không hơn một lần ướt áo

thời tiết thay đổi bất thường

nắng cũng mờ hôi

còn mưa thì thâm lậm

dĩ nhiên

nên tôi có nhiều thời kỳ chạy ráo riết săn đuổi tình yêu (dù tình yêu tôi là đường tên bắn đi từ khả năng một xạ thủ tồi tệ) săn đuổi hạnh phúc (dù hạnh phúc tôi chỉ vài giọt sương chắt mót trên lá cành)

ban mai trời thổi gió

nỗi tự kiêu tôi chính là nỗi tự kiêu của giọt sương sắp tan nên đời sống bấp bênh tự thấy mình cao quý bởi phút giây hấp hối lê thê

thôi thì tất cả những người tình

nhận dùm chút thỉnh nguyện

hãy cùng nhau một lần

nhìn tôi là vĩnh cửu

NÊN SÀU KHỔ DỊU DÀNG

1.

Những kỷ niệm đời xin hãy còn xanh

(Có một ngày mình bỏ trường bỏ lớp

Anh cũng đi như luật định trời dành

Em cũng đi như luật định trời dành)

2.

Nắng bờ sông như màu trang vở cũ

Thuở học trò em làm khổ ai chưa ?

3.

Anh muốn khóc trong buổi đầu niên học

Bàn tay xương cầm hờ hững văn bằng

4.

Em hãy đứng trước gương làm dáng

Tự khen mình đẹp quá đi em

(Lỡ mai kia một nợ theo chồng

Còn đôi chút duyên lưu thời con gái)

Em hãy ra bờ sông nhìn nắng trải

Nhớ cho mình dáng dấp người yêu

(Lỡ dòng đời tóc điểm muối tiêu

Còn giây phút chạnh lòng như ... mới lớn)

Mình hãy trách đời nhau nhiều hư hỏng

Rồi giận hờn cho kỷ niệm đầu tay

Thu miên man không thấy lá vàng bay

Anh phải nói: buồn chúng ta màu trắng

5.

Tình cứ đuổi theo người như chiếc bóng

Người thì không bắt bóng được bao giờ

6.

*Anh muốn khóc trong buổi đầu niên học
Bởi yêu em nên sầu khổ dịu dàng*

NGUYỄN TẤT NHIÊN

(1970 - Trích tập Thiên Tai)

LINH MỤC

1.

*dĩ vãng là địa ngục
giam hãm đời muôn năm
tôi - người yêu dĩ vãng
nên sống gần Satan
ngày kia nghe lời quỷ
giáng thế thêm một lần
trong kiếp người linh mục
xao gầy cơn điên trắng!*

2.

*vì tôi là linh mục
không mặc áo nhà giòng
nên suốt đời hiu quạnh*

*nên suốt đời lang thang!
vì tôi là linh mục
giảng lời tình nhân gian
nên không có thánh kinh
nên không có bốn đạo
nên không có giáo đường
(một tín đồ duy nhất
vừa thiêu hủy lầu chuông!)
vì tôi là linh mục
phổ lời tình nhân gian
thành câu thơ buồn bã
nên hạnh phúc đâu còn
nên người tình duy nhất
vừa thiêu hủy lầu chuông
vì tôi là linh mục
không biết mặt thánh thần
nên tín đồ duy nhất
cũng là đáng quyền năng!*

3.

*tín đồ là người tình
người tình là ác quỷ
ác quỷ là quyền năng
quyền năng là tín đồ
tín đồ là người tình
(vì tôi là linh mục
giảng lời tình nhân gian!)*

4.

*vì tôi là linh mục
không biết rửa tội người
nên âm thầm lúc chết
tội mình còn thâm vai ...*

(1970 - Trích tập Thiên Tai)

Chỗ tôi

*tôi có chỉ cho gia đình
người tôi yêu
là một nàng con gái bắc
mẹ tôi hai lần nhìn
dáng em đi
và nói nó còn nhỏ dại
không hiểu nó thương mày chỗ nào
tôi trả lời chỗ con làm thi sĩ
tuy nhiên tôi vừa đau nhói trái tim
vì hiểu rằng
muôn đời
em vẫn ngó tôi nửa mắt
có gì đâu
thiên hạ lâu nay cứ nhạo báng tôi khùng!*

NÊN THỜI GIAN ẤY NGÙI TRÔNG

Giọt mưa xanh mấy tuổi nàng

Tôi nghe lá rụng như vàng áo xưa

Hơi tàn tro ấm lần đưa

Ba năm khơi lại cũng vừa đủ đau

Sớm, trưa, chiều, tối, ra, vào

Người chưa yên nổi thâm xao xác lòng

Nên thời gian ấy ngùi trông

Khô như hạt bụi trưa ngừng ngập bay

Ba năm vượt sợi tình dài

Ừ tôi còn vụng ngón tay dậy thì

Thuở nào sâu đã lâm ly

Giờ thêm già héo (nhiều khi hận thù)

Lửa đom đóm mỗi mồn, lu

Nhưng tôi buồn cứ vì vu thời hoài

Mưa thì mưa thả phai phai

Rồi sau đó sẽ một vài tang thương

Bởi quen cầm lược soi gương

Biết ai ôm gối mộng thường lâu chẳng ?

Giọt mưa xanh mấy tuổi nàng

Tôi nghe lá rụng như vàng áo xưa ...

(1970 - Trích tập Thiên Tai)

TÌNH MỘT HAI NĂM

1.

*Và thơ tôi gom hết cho người
Rất tội nghiệp như giòng sông nước cạn.*

2.

*Chiều nay trời mưa trên tóc nhuộm
Không biết người có sợ tàn phai.*

3.

*Tình một hai năm chưa phải tình dài
Cũng không thể gọi là tình mới
Tôi vẫn đợi như ngày tôi đã đợi
Vẫn ngậm tình về như buổi ngậm tình đi
(Nghĩa là tôi ấp úng chuyện yêu người
Cơ khổ như những lời thú tội!)*

4.

*Tình sớm rụi bởi rơm tình sớm cháy
Tôi làm sao can đảm ngấm tro tàn?*

*Nên cuộc đời, cứ thế, run run
(Gió thì lạnh - tay chẳng màng đánh lửa!)*

5.

*Tôi vẫn đợi, đợi thêm người chút nữa
Tự an ủi mình khi căn nỗi sâu đau
Tình một hai năm... chưa bạc mái đầu
Chưa tuyệt vọng (bởi vì chưa hy vọng).*

6.

*Và hôm nay mưa nhiều trên tóc nhuộm
Xơ xác người, tôi thấy buồn chưa tôi?
(Biết làm sao cảm đoán được mưa trời?)*

7.

*Cha mẹ sinh tôi: thằng con bất hiếu
Thề thốt thương người hơn cả song thân!*

(1970 - Trích tập Thiên Tai)

Đi trong mưa nhớ duyên

cho nên

mưa

mãi

không ngừng

là trăm năm

uớt

một quần

yêu

em

NGUYỄN TẤT NHIÊN

KHÚC BUỒN TÌNH

(1)

người từ trăm năm

về qua sông rộng

ta ngoắc mòn tay

trùng trùng gió lộng

(thà như giọt mưa

vỡ trên tượng đá

thà như giọt mưa

khô trên tượng đá

có còn hơn không

mưa ôm tượng đá)

người từ trăm năm

về khơi tình động

ta chạy vòng vòng

ta chạy mòn chân

nào hay đời cạn

(thà như giọt mưa

vỡ trên tượng đá

thà như giọt mưa

*khô trên tượng đá
có còn hơn không
mưa ôm tượng đá)
người từ trăm năm
về như dao nhọn
ngọt ngào vết đâm
ta chết âm thầm
máu chưa kịp đổ
(thà như giọt mưa
vỡ trên tượng đá
thà như giọt mưa
khô trên tượng đá
có còn hơn không
mưa ôm tượng đá)*

(2)

*thà như giọt mưa
gieo xuống mặt người
vỡ tan vỡ tan
nào ta ân hận
bởi còn kịp nghe
nhịp run vội vội
trên ngọn lông măng
(người từ trăm năm
vì ta phải khổ)*

HỒNG TRẦN

*Em mùa thi diện cũng xanh xang
Áo mới còn bay mùi tơ hàng
Ta tiếc dùm ai từng sợi tóc
Rụng lẻ loi sâu trên vai ngang*

*Em mùa thi khoa đôi guốc cao
Bàn chân Nam Định rất chiêm bao
Ta sợ bùn đen vấy nếp chỉ
Bởi vì tháng bảy có mưa mau*

*Em mùa thi mơn như trái cam
Con mắt kiêu kỳ rất Việt Nam
Ta đợi hôm nào em chợt khóc
Dù được u hoài hay hân hoan*

*Em mùa thi ưng ứng phần hồng
Đôi má làm duyên cùng bướm ong
Ta lo ngàn cánh môi tàn nhẩn
Chờ gió giông nào rớt nụ hôn*

*Em mùa thi xanh màu lá non
Ve vầy cười trên cành lộc thơm
Toan ghé tay phàm ai trộm ngắt
Đau đớn trong ta mấy trận đòn*

Sức tôi dựng tình

1

*những cọng cỏ bay điên
tung tăng ngoài đồng nội
một người tình thiêng liêng
trong vòng đua vận hội
tôi đuổi bắt không ngừng
dầm nắng mưa, cũng tội*

*những cọng cỏ khô bay
người tình như ngựa quí
cả hai đều phi thường
tôi không là gió giông
tôi không là oan hồn
nên chạy hoài thắm mệt
cùng cơn đau xót hông*

*vòng đua dĩ nhiên tròn
âm mưu vừa lóe mọc
tôi quay đầu chạy ngược
hy vọng gỡ phần thua
nhưng trọng tài phản đối
nhưng khán giả reo hò*

*người tình hí vang trời
cỏ khô bay đầy trời
cả hai đều chiến thắng
tôi xuôi tay ngó trời
biết lấy gì cảm phần?*

2

*vài ba chiếc lá vàng
trong vườn cây trái đỏ
vài ba chiếc lá vàng
buổi lìa trần buồn bã
tôi nhủ tôi thì thâm:
“đời sống thật hối hả
hãy cố giữ thăng bằng
sau những lần vấp ngã”
tôi nhủ tôi nhiều lần
nhiều lần, rồi lãng quên*

3

*“khi giáp mặt người tình
cứ lờ thể tấn công
bằng tất cả thủ đoạn”*

đó là một điều răn

đố tôi – người bất hạnh

đố tôi – người hay quên

4

mỗi phần của linh hồn

là thẳm kín vô âm

tôi làm sao bày tỏ

người tình có hào quang

mắt tôi vừa thấy rõ

5

Chúa không đủ kiên nhẫn

nhắc nhở một con chiên

có cuộc đời dang trí.

NGUYỄN TẤT NHIÊN

Chết tôi một cuộc vong tình

1

nghe trong hồn cổ em còn

trời xanh đuổi mộng, mưa mòn tóc, thu
(hồi ời tình đã sương mù
bỏ tôi hieu quạnh mái đầu trông mong)

2

đau lòng
là con dốc cũ đầy vong ngôn nàng

3.

mai về thiếp giữa rừng hoang
chiêm bao chắc cũng hai hàng chân đi
(xa người tôi bỗng man di
tay nâng sầu thăm tay ghì trắng hoa)

4

cây trong vườn nhớ, la đà
lệ như thơ khóc vài ba mộ phần

5

mưa nào rót giữa hư không
xác tôi nằm dưới bia hồng chân mây
uớt dùm đôi ngọn cỏ may.

NGUYỄN TẮT NHIÊN

Bài hồi trên tay duyên

bất thần sáng mắt yêu ai

khắc chỉ mời người bút ruột

khúc ruột nào ứa men thơ

nhốt tay làm em muốn khóc

quả tình ta nhiều sâu độc.

NGUYỄN TẮT NHIÊN

Phảng lảng

nhìn em buổi chiều mất trinh vì có người nắm tay

lẽ ra tôi phải rất buồn

và hát bài con quì lạy Chúa trên trời

hay nhẹ nhàng lắm cũng

đôi tiếng thở dài...

(tôi tốn công giải thích cùng bạn bè

về thái độ yên lành quá đáng

**rằng đám ma thứ nhất đám ma thứ hai đi ngang
là những đám ma
đám ma thứ ba đám ma thứ tư đám ma thứ năm...
đi ngang
là những xe vận tải).**

THIÊN THU

*sao thiên thu không là xa nhau ?
nên mưa xưa còn giăng ngang hồn sầu
tôi đứng như cây cột đèn gãy gập
và một con đường cúp điện rất lâu*

*sao thiên thu không là chôn sâu ?
nên nắng xưa còn hanh mái tóc nhàu
tôi đứng như xe tang ngừng ngấp
và một họ hàng khăn trắng buồn đau*

*sao thiên thu không là đường chim ?
nên mây năm xưa còn trên tay phiên
tôi đứng như tường vôi luống tuổi
và những tàng xanh chùm gởi quê hèn!*

*sao thiên thu không là lãng quên ?
nên tình xưa còn cháy âm thầm
tôi đứng như căn nhà nám lửa
và những người thân trốn chạy vội vàng!*

*sao thiên thu không là sương tan ?
nên mặt trời xưa còn gương huy hoàng
tôi đứng như dòng sông im lặng
và những cánh bướm kiệt sức lang thang!*

*sao thiên thu không là thiên thu
nên những người yêu là những ngôi mờ
tôi đứng một mình trong nghĩa địa
và chắc không đành quên khổ đau!*

NHỮNG BÀI KHÁC

THƠ NHIÊN

tặng “bạn nhỏ” của thành phố sương mù

*Hỡi người tóc mượt như sông
Sao cô chảy hết nguồn lòng của anh
Mai kia ngoảnh mặt sao đành
Bằng không gặp lại tình hành sao cam?*

*Hỡi người tóc gió Nha Trang
Sao cô xua hết mây đan nắng hồng*

Chiều nao con sáo sang sông

Hương đồng cỏ nội anh buồn với ai?

Hỡi người tóc nội thành bay

Sao cô nhập một mười hai nhịp cầu

Chừng nào cô lấy chồng đâu

Gặp anh ghé nón tựa sầu nơi mô

Hỡi người tóc ủ ca dao

Sao cô không biết môi nào môi anh

Để cho sợi tóc chẳng lành

Ươm hương cao xuống chân quanh tìm trầu

Bây giờ anh biết đường nao

Bác ơi lòng "mạ" lối nào đi quanh

(Trích Làng Văn số 53, Tháng 1/1989)

Khúc Du Dung

thức dậy, trầm ngâm cùng sự sống

mặt trời bình thản nắng trong veo

cánh hoa cúc mỏng môi em mỏng

sao lại nguyên nhân lượng thủy triều ?

*thức dậy, như bao thức dậy khác
đừng đùa, thức dậy khác nhau xa
đêm qua trăng thấy dòng sinh mệnh
quanh vào hơi thở một nụ hoa...*

(Trích Làng Văn số 80 - Tháng 4/1991)

Mới Thức

*Sáng hôm nay có đôi chim se sẻ
ngồi gần nhau như bữa nợ tình ta
chúng chẳng biết chi khổ đau và hạnh phúc
nhưng anh tin rằng chúng biết thứ tha...*

*sáng hôm nay khi không bỗng thấy
cửa sổ nào khoảng khoát lại hồn anh
những lòng đường nghe từng lá cây xanh
thương bất cứ bàn chân nào đi bộ...*

*sáng hôm nay có đôi chim nho nhỏ
mớm mồi nhau bằng những cả tỉnh vui
chúng cóc biết trời trăng chi hai mà một
Nhưng kìa xem... mở chúng mềm như môi...*

*sáng hôm nay chưa chi phát nhớ
đôi mắt nào ấm cúng giữ gìn nhau*

chúng hỏi với nhau, nào muốn chi nào?

chúng láu cá chơi cái cái tình xí hựt!

Tình yêu dạy anh điều nhĩn nhục

đau khổ dạy anh điều cảm thông

hạnh phúc dạy anh điều ban phát

em dạy anh tất cả, phải không?

sáng hôm nay anh muốn ai cũng biết

bàn tay nào tươm tất lại đời anh

như những ngã tư cần phải đỏ, vàng, xanh

cho trật tự những thẳng, ga, sang số...

(Trích Làng Văn số 78 – Tháng 2/1991)

PHỤ LỤC

ĐỀ NGƯỜI TÊN DUYÊN, ĐAU KHỔ MUÔN NIÊN!

<http://journal/item/645/645>

Như nhiều tác phẩm được viết lên từ những mối tình (có thể là những mối tình câm, hay chỉ có khi là 1 nàng thơ trong viễn tượng) với 1 bóng hình nào đó, như TCS với Diễm trong Diễm Xưa, Anh Bằng với Thụy trong Khúc Thụy Du (của Du Tử Lê), Phạm Thiên Thư với HoàngThị Ngọc trong Ngày xưa Hoàng Thị, Hoàng Thi Thơ với Thi trong Người Trinh Nữ Tên Thi, Nguyễn Sa với Nga trong bài thơ cùng tên.....Thà Như Giot Mưa (thơ Ng.Tất Nhiên, nhạc Phạm Duy) cũng cùng 1 "tông" màu tha thiết ấy và hình ảnh người tình luôn là.....nỗi ám ảnh, nỗi say mê bất tận của các tác giả này...Những người tình, đã đến, đã "ngồi xuống đây", đã là 1 phần đời của các tác giả, nhưng mãi là "cuộc đời" của tất cả những độc giả, những thính giả sau này.

Tuy thế, Thà như giọt mưa của Nguyễn Tất Nhiên (được Phạm Duy phổ nhạc) là 1 tác phẩm đau đớn và giằng xé nhất. Nếu như những Thụy, những Diễm, những Ngọc...được nhắc đến chỉ như là 1 quá khứ, 1 kỉ niệm đẹp, 1 trang đời được lật lại, thì Duyên, trong thơ Nguyễn Tất Nhiên và qua nét nhạc tài hoa của Phạm Duy, là 1 "vết mực " không thể nào "xóa bỏ không hay" được, hình ảnh ấy, cứ trở đi trở lại, cứ khiến nhà thơ như đang trong một cơn "vật vã trôi", đến nỗi những tuyệt tác của ông được mọi người gắn cho là một mối tình điên.

Còn cuộc tình nào đẹp hơn..những cuộc tình được viết vào thơ???

Từ thuở anh chàng Nam Kỳ Nguyễn Tất Nhiên yêu "Cô Bắc kỳ nho nhỏ"

"Đôi mắt tròn, đen, như búp bê
Cô đã nhìn anh rất ... Bắc Kỳ
Anh vái trời cho cô dễ dạy
Để anh đừng uống mớ tình si"

cho đến khi phát giác những chua cay trong cơn say ái tình ấy

"Tình cứ đuổi theo người như chiếc bóng
Người thì không bắt bóng được bao giờ
Anh muốn khóc trong buổi đầu niên học
Bởi yêu em nên sầu khổ dịu dàng."

(Bởi yêu em sầu khổ dịu dàng)

cho đến khi tan giấc mộng lành. khi...

"Tình mới lớn phải không em rất mỏng ?
Cách tập tành nào cũng dễ hư hao
Thuở đầu đời cảm đũa thấp cao
Và nâng chén, dĩ nhiên, đổ vỡ

Khi mỗi mòn nghe đời mình trắc trở
Hơn lúc nào tôi quá đổi thương tôi ! "

...rồi vì yêu quá, nên

"Ta muốn riêng ta - người bất hạnh
Để em còn mím lệ chảy ngang tôi

Tay run run vuốt mặt kẻ qua đời

Và sau đó ... em nên cười ta đại dột !"

Cho đến khi những yêu thương cuồng dại, muốn sống hoài, muốn sống mãi với người tình của mình, muốn biến mình thành mưa, thành những giọt nước mắt từ trời, cứ thế rơi tự nhiên, rơi hoài hoài, rơi suốt kiếp, rơi ...để "người tên Duyên" phải "đau khổ muôn niên"... Còn đắm say, mới còn thù hận...Còn chất ngất, mới còn có sự hờn căm ấy...

Cái lạ và độc đáo của thơ Nguyễn Tất Nhiên là ở đó, có thể, ông không nghĩ là mình đang làm thơ, ông chỉ viết những gì mình nghĩ, và những bài-thơ-suy-nghĩ ấy, đầy chất đời, bởi vậy, nó đã lại với chúng ta...đến giờ này, cũng là 1 điều dễ hiểu!

Dù biết rằng tình yêu không thể nào lý giải, không thể nào gượng ép. Nếu cô Duyên, xin tạm gọi là cô Duyên, trong một dịp tình cờ nào đó đọc được những giòng thơ nức nở này. Lòng cô Duyên có giao động cho mối tình khờ dại??!! Không hiểu cô Duyên khi xưa có đáp lại một chút ân tình gì của nhà thơ hay không , hay chỉ là tình một chiều?? Nếu chỉ là tình một chiều thì quả thật nhà thơ yêu đến điên dại. Yêu đến báo trước dấu hiệu sẽ tự tử vì tình.

Nếu cô Duyên có "duyên" tình cờ đọc được nỗi lòng của nhà thơ, không hiểu cô, bây giờ chắc cũng đã "tóc đã bạc màu" có chợt nhớ đến quãng đời học sinh thơ mộng, có anh học trò đứng đợi nơi sân trường, với lòng thổn thức??!!.

Cô Duyên có thể bây giờ đang đếm lại những mảnh tình?? Có chợt nhớ đến người xưa và lòng hối hận??!!Chính cô Duyên đã giết chết một tâm hồn.. Nguyễn Tất Nhiên yêu cô Duyên đến điên dại. Nhưng (có nên không??), chúng ta có lẽ cũng cần cảm ơn cô, vì đã đến với cuộc đời NTT, đã gieo vào đời ông 1 mối tình đầu, để những bài thơ ấy, thành những tác phẩm độc nhất vô nhị của nền thi ca VN.....à có lẽ, trước đó, bây giờ, và sau này, hể có ai vì tình mà quá đau đớn, vì tình mà quá chua chát, thì dù người yêu, có tên gì, thì cũng sẽ hát hoài, hát mãi "để người tên Duyên, đau khổ muôn
niên"!!